

زما ستوری

ناول

Ketabton.com

لیکوال : جمال معصوم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

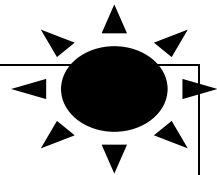
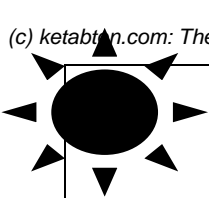
سريره

سلامونه نيکي هيلي او احترامات مي ومنئ درنو او د قدر وړ لوستونکو زه ډير خوښ او خوشحاله يم چي دا مي لومړي ناول وليکه او الله ج ماته وس راگر تر څو يو ناول وليکم. په دې هيله يم چي دا لومړي ناول ستاسو د تشويقولو په اساس د لسگونو نورو ناولونه سر شي . ددې ناول موضوع د پښتو په يو ډير بد رواج راخرخي چي د ډيرو خلکو هيلي او ارمانونه او حتا کله کله د خلکو ژوند هم له منځه وړي . زه په دې هيله يم چي ستاسو د خوښي وړ موضوع وي او څنگه چي ستاسو هيله وي نو هماغسي مي درته ليکلي او چمتو کړي وسي .

که څه هم چي دا زما لومړي ناول دې خو زه په دې باوري يم چي دې ناول کي به داسي څه نه وي چي پر تاسو باندې بده اغيزه وکړي بلکه تاسو به تری يو پند لاسته راوړي . خدای ج دي وکړي چي تاسو زما له دې ناول څخه په لوستلو کي تنگ نشئ او خپل مثبت احساسات مو راڅرگند کړي . تر څو په تاسو باندې مثبت اغيز وکړي .

په درنښت !

ستاسو ورور : جمال معصوم

ڊالئ

دا ناول دي زما گران ورور سهيل جان چي تل يي په
مخ مسکا خپره وي او د خزان په موسم کي هم لکه د
پسرلي تازه وي هغه ته دي ڊالئ وي

سهيل جان چي تل يي زه خوشحاله کړي يم او زما په
خوشحالي يي خندلي او په خفگان يي په زړه کي
ژړلي دي د ملگرتيا په ټولو اصولو پوره شخصيت
دي!

زما ورور دي تل خوشحاله او کامياب وي!

د ناول پیل

ویده وم یو دم می د چرگانو تیره اذانونه تر غوږه شول. زه لاسم ویخ شوی نه وم چی مور می دروازه راوتکوله " زویه آوری بس نو سبا شو پاڅه لمونځ دی وکه گوره لمر درباندی څریکه وهي " ما خان په لتی واچوه خو مور می دا حل په غوصه راغږ کړ " هی پاسه کنه بیگاه دی هم لمونځ نه وو کړی هله نو کوزه می درته ډکه د تشناب مخی ته ایخی ده. زه ولاړ شوم په رختیا چی د سهار تته ریا وه د کوتی دروازه می پرانیسته خور می هم د لمانځه لپاره پاڅوله . کله چی مور زه ولیدم چی له کوتی راووتلم نو هغه د خپل کار پسی لاړه . زه په زنکیدلو قدمونو د برندی نه لاندی حویلی ته رابنکته شوم کوزه د تشناب مخی ته پرته وه ورغلم اودس می وکړ د خکی لوری ریا زیاتیده په برنده کی می لمونځ وکړ له دعا وروسته می خور هم راغله او په جاینماز ودریدله.

د سحر خکلی تازه هوا می روح ته خوبنی وربخله- له لمونځ وروسته هملته په برنده کی د چایو په انتظار کیناستم مور ته می غږ کړ " موری وه موری آوری مور می وویل " هو وایه زویه څه وایی اشپزخانه کی یم " ما وویل " موری زر کوه چی وږی یم او ماته پرون حنا وویل چی موږ سحر وختی چای څکو بیا د لوبو میدان ته راوځو گوره ټول به مانه مخکی راغلی وی لوبو ته -بیا وروسته ما لوبه کی هم نه منی خیر دی موری زر کوه " مور می وویل " صبر و که زویه نن خدای وهلی غوا نه ودریدله کنه وختی به چایی تیار وو " بیا می مور ته وویل " رختیا پلار می چیرته دی " مور می وویل هغه له جوماته تروسه ندی راغلی اوس به راشی " زه غلی شوم ما دیوال ته تکیه کړی وه خور می هم اشپزخانی ته ورغله . ماسره دوه توشلی وی هفی سره می لوبی کولی له

خان سره می وویل نن به سره گورو چی سوک به ډیری توشلی گتی پرون خوی رانه هسی په ټگی وگتلی- شیبه وروسته د دروازی کړپ شو دروازی ته می وکتل پلار می وو . هغه هم برندی ته راوخته راسره کیناسته راته پی وویل " حیماده لمونځ دی وکړ " ما وویل " هو پلار جانه " پلار می وویل " ته منډه کړه هغه رادیو راوړه چی د خبرونو وخت نژدی دی . " دی خبری سره پلار می له سره لونگی خلاس کړ ډډه پی ووهله ما ورته وویل " پلاره رادیو دی چیرته ایخی "

هغه وويل " هغه وږه کوټه کی د لرگی بکس کی ده . بکس په کلاره خلاسه چی درز پکی راغلی دی " زه په منډه کوټی ته لارم کوټه کی تیاره وه یوه کرکی می خلاسه کړه ریا شوه د یوه زور کت لاندی لرگین بکس وو هغه می خلاس کړ دا بکس ډیر پخوانی وو . پلار به می ځینی مهم شیان پکی کیخودل نور لرگین بکسونه هم وو خو دا می د پلار وو خلاس می کړ یوه خیرنه او غټه رادیو پکی وه راوامیخیسته پلار ته می ورکړه خور می دسترخوان راوړه سوچه غوری او نور پیالی او چایی می مور راوړل ټول چایی ته سره راغونډ شو مور می وویل " هغه د احمد کاکا خوا سنگه وه بیگاه یی ډیر زړیروی راتلل " پلار می په لکه خوله وویل " هغه خوارکی نه وه بڼه ویل یی ولسوالی ته ځم هلته یو کلینیک شته که هفی سره هم بڼه نه شوه نو بیا یی له مخی وړه کوم - " مور می وویل " ویش خدایه سومره غټه خوا وه خامخا به نظر وهلی وی " . ما چای بس کړ پلار می راته وویل " ته ورشه وگوره زونډی گل ماما خو به دی رمه نه وی راویستی که راویستی یی وه نو زویه ته هم رمه خلاسه زه دغه یو پیاله چای تر ستونی تیروم بیا زه هم درځم - " ما وویل بڼه پلاره . زه له دروازی ووتلم ماما می هم خپله رمه راویستی وه چی زه یی ولیدم راغږ یی کړ " حیماده پلار دی سه شو ؟ ورغږ کړه چی بیا ناوخته کیږی او رمه هم وږی ده " ما ورته وویل " ماما زه رمه راخلاصوم پلار می هم راځی " زه په منډه کورته لارم پلار ته می احوال ورکړ بیا د کور بلی دروازی ته چی هلته یوازی زموږ رمه وه ورغلم خور ته می غږ کړ " زرمینی وه زرمینی ته دروازی خوله کی رمی ته ودریگه چی رمه بهر ووځی " زه په منډه د رمی ځایی ته لارم د رمی د مخی لرگینه وږه دروازه می خلاسه کړه رمه له دروازی زموږ کورته او بیا همفسی بهر ووتله مور می د تل په څیر پلار ته د خوراک لپاره یوه کڅوړه برابره کړه تر څو لار کی وږی نه شي پلار می کڅوړه غاړی ته کړه اوږده لخته یی له زانه سره واخیسته د کور نه د وتلو وخت کی راته وویل " گوره حیماده چی له کوره لری لار نشی همدلته دی د همزولو سره لوبی کوه څه زوی جانه آفرین ته خو می تکره زوی یی ' پلار او ماما می دواړو یوځای رمه د مخامخ خکلی شین غره طرف ته روانه کړه او کلار کلار روان وو تر شاه یی څیره دوره ورپسی وه . مور می د کور په کارونو بوخته شوه زرمینه او زه د ماما کور مخی ته چی موږ سره نژدی او گاونډیان وو ورغلو د هغوی کور مخی ته یو کوچنی میدان وو چی ټولو ماشومانو به پکی لوبی کولی حنا چی زما د خاله

لور وه او د هغی یو ورور چی سهیل نومیده او دوه د سجاد کاکا چی زمور
گاونډیان وو لورگانی وی او لوبی یی کولی ورغلو حنا دوی ټول سره کیناستو د
توشلو لوبه مو پیل کړه حنا زما پلوی وه . جول مو سره وویشت زه تر ټولو
مخکی وم پیل ته می زان ورسوه د پیل خواکی زما توشله حنا ودروله په اول وار
تری ما وگتله دوهم حلی زما خونده نه وه

حنا ته می غوږ کی وویل " چی نن غالی ونکړم خدای شته که یوه توشله هم
راسره پاتی شی " حنا راوکتل په مسکی انداز یی راته سر وخوروو . کله یی چی
زه د خاله زوی سهیل او زرمینی توشلو کی گیر کړم او کله یی چی زما توشله
ویشتله نو د توشلی له شاه می پخه لری کړه . توشله لری لایره - سهیل راغږ کړ "
هی تگی جنه ولی دی پخه لری کړه . دا زه نه منم بیا به خپل وار کوم " ما او حنا
ورسره ونه منله او لوبه مو جنجالی کړه بیا مو د چیندرو لوبه پیل کړه - همداسی
لوبی مو کولی د لور چنار د یخ سیوری لاندی چی تر څنگ مو ویاله کی لپه لپه
اوبه هم روانی وی په لوبو بوخت وو . کله به مو چی گرمی وشوه نو بیا به مو
ویاله کی لامبو کوله.

د سحر لس یجی به وی یخ شمال لکیده لمر ژیری ویرانگی د غنمو په شنو پتو
شیندلی . خاله می له کوره گند بهر اچوه او موږ ته به یی وکتل مسکی به شوه .
کله کله به زما مور او خاله یوځایی زمور د لوبو ځایی ته چی یو سه پناه وو راتلی
او زمور سیل به یی کوو . پلار او ماما چی نوم یی زونډی گل وو او زما د خاله
میره او د حنا او سهیل پلار وو نو موږ به ورته ماما ویل یوځای به له رمو سره د
غرونو په لور تلل او بیا به د مازیگر د لمر پریوتو وخت کی کورته راتلل . زما
مور یوازی یو ورور درلوده چی د مور په وینا می چی هغی راته ویلی وو ' موږ
چی کله واره وو او دا چی زمور کورونه هم یو سه زاړه او پخوانی وو او د غریبی
ژوند وو نو یوه ورځ می کوچنی ورور په کوټه کی وو او مور می هم کوټه کی وه
زه او زما خور او پلار می پتی ته تلی وو چی راغلو زمور په کور بد حال وو . چی
لږ ورنیږدی شو ټولو ژړل او توبی یی ویستلی خو لنډه دا چی ورور او مور بانډی
می کوټه راغور ځیدلی وه - پلار می بل واده وکړ خو اولاد یی پیدا نشو همدا زه او
زما خور خاله دی پاتی شو " چی خاله می اوس د زونډی گل میرمن ده - زونډی
گل دوه ورونه درلودل هغوی پېښور کی وو هلته یی بڼه کار جوړ وو کله کله به
زونډی گل ماما پېښور ته ورتله د زونډی گل ورونه په پېښور کی په یوه فابریکه

کی کار کوه - زونډی گل ماما می پلار ته د وروری لاس ورکړی وو پلار به می هغه په مشوره کی یاد ساته او زونډل گل ماما می هم د پلار احترام ساته او په هر کار کی به یې ورسره ملاتړ کوو . پلار می یو ورور لری چی کوز کلی کی زما له ابا او انا سره یوځایی اوسی کاکا می زما له پلار سره تعلقات یو بڼه نه وو هغه هم دا وه چی کاکا به می ویلی چی دا مور او پلار دی ماته را پرېښی او خپله بیل یواځی اوسیگی . خو پلار می چی یو مهربانه سړی وو زما کاکا ته یی احترام درلوده خو کاکا او د کاکا زمانو می بیا له مور سره چندان نه لکیدل .

د سبا ناری وخت شو له لوبو او جنجالونو نه نور ستړی وو حنا خپل ورور سهیل ته وویل " زه خم چی مور به می د سباناری چایی کړی وی هغه به راوړم حیماده چی تاسو هم لار نه شي بیرته ژر راحم " کله چی حنا په منډه د کور په لور لاړه شیبه وروسته زما خاله او زما مور او حنا له یو څر ترپال سره راڅکاره شول . حنا رامنډه کړه او ویویل " هی دا دی دوی هم راغلل اوس به په گډه چایی وسکو " مور می ترپال هوار کړ خاله می پری شین چایی کیخوده ټول سره په گډه د لور چنارونو لاندی یخ سیوری ته ناست وو . او چایی مو سکه - خاله می مورته وویل " لالا می سه وایی چی د احمد کاکا غوا څنگه شوه ډیری چفی یی.... "

راختلی " مور می وویل " وی تروسه لاڅه نه ده د ولسوالی کلینیک نه ورته دوا اخلی . د کور په دواگانو یی کار ونه شو هماغسی چفی وهي او وابنه نه خوری " خاله می وویل " خوری غبر مه کوه دا نظر وهلی ده هغه د کوز کلی ماجبینه ترور نه ده سم د غشی سترگی لری داسی یی نظر لگی چی بیخی - زونډی گل پرون راته وویل چی ددی رمی د نظر لپاره سه غم اوخورو هغه نظر بازه هر مازیگر زموږ مخی ته ولاړه وی " مور می وویل " هو نن سبا د ماجبینی نظر ډیر لگی موږ خو هر اوری ته په سر یوه د نظر ماتی لپاره توری ټوتی تریلی دی " خاله می پیالی نه غږپ وکړ او د هو په ډول یی سر وخوروو . مور می وویل " هغه عظمه گوډی لور می څنگه ده حنا وویل تبی یی کولی " خاله می وویل " هو هغه بیچاره لږه ناروغه وه اوس می ویده کړه زانگو کی می اچولی ده د خاله زویی چی یو سه له ما او حنا او زرمینی ډیر کوچنی وو خپلی مور ته په ژرا شو " موری زه به دا گرم چایی سنگه وسکم خو هغه جام به دی هم درسره راوړی وو کنه نی نی ماته یخ جای " ما او حنا او زرمینی د سهیل پوری څه وخنډل خاله خپلی لور حنا ته وویل " وه حنا ژر کوه هله ژر پیاله وزگار ه کړه چی ورور ته دی پکی چایی یخ کړم "

حنا چی دا واوریده نو په ورخطایی یی گرمی پیالی نه غت غرپ وکر . حنا خیز
 وکر او له خولی یی وره چغه ووته شونډی یی پری وسوخیدی - زرمینی او ما
 ورپوری وخنډل حنا خپل ورور ته په قهر وویل " هه واخله شونډوره زه یی نه
 سکم ستاله لاسه می زان وسیزه " سهیل بیا مور ته ناری کړی " ای موری دا
 وگوره کنه ماته یی بیا شونډور وویل " مور یی حنا ته تنډی تریو کړ او په قهر یی
 ورته وویل " حنا ته خو غټه بنځه یی ولی دی ورور پورې لگیری " حنا سر
 بښکته کړ . سباناری چایی مو وسکه د غرمی یوولس نیمی بجی وی مور او خاله
 می خپل کورته لارل موږ بیا په لوبو بوخت وو له خاورو مو کورونه جوړول او بیا
 مو وړانول . تر دی چی د غرمی دولس بجی شوی زه او زرمینه د خپل کور په
 طرف او حنا او سهیل د خپل کور په طرف روان شول- په تلو کی راپسی حنا غږ
 وکر " له ډوډی وروسته بیا موږ کره راشی چی زموږ له کوره بیا مدرسی ته لار
 شو - " موږ ورسره هو وکر او روان شو حنا چی د خاله می مشره لور وه ډیره
 مهربانه او مینه ناکه انجلی وه زه او زرمینه پری ډیر گران وو پر موږ هم گرانه
 وه ډیر وخت به کله موږ کره وه کله به موږ د هغوی کره وو خو کله به چی زما انا
 له کوز کلی له موږ کره راغله نو شپه به یی موږ کره کوله بیا به نو دا شپه حنا
 موږ کره وه . خو خیر زه او زرمینه کورته ننوتو مور می له تنوره وروستی ډوډی
 راوویسته . خواته یی ورغلم د مور سترگی می د تنور تریخ لوگی سری کړی وی
 زرمینه کوتی ته لاره زه د مور خواکی د تنور په غاړه کیناستم مور می راوکتل
 او راته یی وویل " حیماده لږ ورهخوا کینه سترگی به دی ترخی شی زه کوتی ته
 لار شه دا دی زه هم درخم بیا به په گډه ډوډی وخورو " ما وویل " موری دغه
 وړوکی تیکلی ماته اوس راکه زه وږی یم " مور می راوکتل او ویخنډل " ای خیتو
 خو لږ مخکی دی سبا ناری وکر دومره ژر وږی شوی هه دا واخله په لمنه یی
 ونیسه چی تیکلی سور دی " ماتری تیکلی واخیسته او کوتی ته. لارم د لوبو
 توشلی می خپل حایی کی کیخودی زرمینی راغږ کړ " وه حماده راشه لاس دی
 ومینځه دودی ته راشه " شیبه وروسته د دسترخوان څنډی ته ناست وم . خه په
 خوند مو ډوډی وخورله لمونځ لپاره می اودس وکر له لمونځ وروسته حنا
 راپسی کورته راغله او په گډه د مدرسی په طرف روان شو - دا مدرسه د
 جومات د ملا په کور کی وه او د ملا میرمن د قران کریم درس د کلی ماشومانو
 ته ورکاوه مکتب خو هسی هم په ټول کلی کی نه وه . چا د مکتب شوق نه کوو
 که سوک به مکتب ته تله نو هغه ته به کلیوالو بل نوم ورکاوه چی دا د خلقیانو

خویی کوی - یوازی یو مکتب وو هغه هم په ولسوالی کی خو زموږ له کلی هیڅوک نه ورتله مکتب ته - بس د سادگی او کوچانو ژوند وو . د کلی له یو څو کوڅو تیر شو له بنکلو شنو غنمو پټو نه هم ورواوختو په لاره کې مو د شېرشمو ژیر گلان راوشکول او بیا لږ مخکی یوه هدیره راغله هلته مو په قبر کیخودل . همداسی په کلاره کلاره مدرسی ته ورسیدو مدرسی ته لس دقیقې لاره وه - چی ورننوتو حنا وویل " حیماده ته ووايه هغه ټکي سنگه وو مانه خو هیر شو " زرمینی وخنډل " وه اوسه پورې دی له زانه سره تکرارو او اوس درنه هیر شو ولی " ما حنا ته وویل " خه ته رادیخوا کړه سپاره دی " هغی ته می درس وځوده او مدرسی ته ننوتو د مدرسی وخت د یوی نه تر دریو بجو پوری وو کله چی رخصت شو کورته راغلو په کور کی می په انا سترگی ولگیدی ما او زرمینی چغه کړه " هله انا ستړی مشی ته کله راغلی !! " بیا د انا خواته ورغلو دواړه یی بنکل کړو . او تر څنګ یی کیناستو مور می زموږ برخه د مازیګر چایی راوړه او چایی مو سکه زرمینی ته می وویل " هله خوری ته حنا ته خبر ورکړه چي انا راغلی ده هغه به هم راشی هله ژر کوه چی بیا واینه هم خوا ته راوړو هله " خور می په منډه لاره شیبه وروسته حنا هم راغله هغی هم انا ته غاړه ورکړه او ډیره خوشحاله شوه حنا انا ته وویل " انا دا ولی بیخی راتلی نه دا وار خو دی بیخی ځنډ وکړ رختیا بیگاه ته دی زه له ځانه سره کورته بیایم " ما او زرمینی وویل " ننه ولی آنا به موږ کړه یی " په همدی مو سره غوغا شوه انا می وویل " هی زما لیونیانو لمسو زه له تاسو سره یم او تاسو له ماسره یی که ژوند وو نو حنا ، سبا شپه به می تاسو کړه وی نن خو دلته یم " حنا مروره غوندی شوه زرمینی ورته وویل " خفه کیگه مه حنا نن به ته موږ کړه شپه کوی سبا بیا لڅیره زه او حیماده له انا سره هلته درځو " حنا پدی خبره خوشحاله شوه مور می راغږ کړ " هی زر کوی ناوخته دی خوا چغی وهي او واینه نشته " . حنا کورته لاره تر سو د وینو سادر او لور راواخلي موږ هم لرونه او سادرونه راواخیستل . زموږ یو کوچنی پټی وو چی دغواگانو لپاره مو پکی شفتل کرلی ول او له هغی به مو هر مازیګر شفتل ریبل دا پټی زما د پلار او د زوندی گل ماما شریکه وو نو ځکه به حنا هم راسره واینو ته تله هغی او سهیل به خپلی خوا ته واینه ریبل او موږ به خپلی ته . همداسی د حنا دوی سره د پټی په لور روان شو دغه پټی د حنا دوی د کور څخه شاته وو - د پټی په نړی پوله روان وو دواړو خواوو ته د شېرشمو ژیر گلان د مازیګر ژیر لمر ته پریکیدل حنا وویل " رختیا حیماده دا وار به آنا کومه کیسه راته کوی هغه تیر ځل سومره خه

کيسه يی راته وکړه " زرمینی وویل " هغه پپکی کيسه بنایي " حنا وویل هو ما وویل " هو هغه سنگه خایسته کيسه وه خو دا وار ورته وایو چی یوه بله اوږده کيسه راته وکړی - سومره خوند به وکړی " زرمینی وویل " شکر خدایه چی آنا لرو " . همداسی خبرو خبرو کی پتی ته راورسیدو سادرونه مو خواره کړل او د شفتلی په ریبلو مو شروع وکړه د پتی تلگی مو سره بیل کړل ما او زرمینی یو طرف تلگی ونيوه او حنا او سهیل چپ طرف تلگی ونيوه . تر نیم ساعت

پوری مو وابنه وکړل خو د حنا د وینو پند لانه وو جوړ . لږ یی پاتی وو ما له حنا سره ژر ژر د هغی وابنه هم پوره وریبل ، پندونه مو سره وتړل بیا مو په ویاله کی مخ او لاسونه ومینځل د می کولو لپاره یوه شیبه په پوله کیناستو د کلي د لوبو له میدانی نه د هلکانو غږونه راتلل ډلې ډلې مرغان په هوا کی د یو ټولی په څیر تیریدل د مازیگر لمر ورور ورو په ژیریدو وو . حنا وویل " راځی چی د شفتلو له پندو نه بنگری جوړ کړو چی څوک به یی ډیره جوړوی دا پریکړه به آنا ته پریډو تر وسه خو هسی هم وختی دی " بنگری مو جوړ کړل شیبه وروسته له خپلو پندونو سره کورته روان شو . حنا چی کورته تاویده نو ویویل " زه لږه وروسته درځم چی پلار می رمه راوی " موږ هم کورته ننوتو پندونه مو ځای پر ځای کړل شیبه وروسته بهر ووتلم د مازیگر لمر په پریوتو وو . د پلار په تمه د کور مخکی ولاړ وم چی د حنادوی کورته می وکتل حنا هم د کور مخکی د پلار په تمه ولاړه وه راویکتل لاس پی وخوروو مسکی شوه . وروسته رمه راورسیده . زونډی گل ماما هم ورسره وو رمه مو دننه کړه . پلار می د انا په لیدو ډیر خوشحاله شو . ستړی مشی یی سره وکړه مور می پلارته اوبه واچولی . د پلار د اوږده سفر دوری یی له مخه بنکته شوی مور می د رمی په لوشلو بوخته شوه پلار می یو د کور چرگه د انا لپاره حلاله کړه . د ماخام دلمانځه وخت شو لمونځونه مو وکړل حنا هم راغله پلار می ستړی مشی ورکړه او ورته یی وویل " لوری نن خو به ډیره خوشحاله یی چی آنا دی راغلی کنه " آنا می وخنډل حنا هم مسکی شوه سه یی ونه ویل . دا چی موسم یوسه گرم وو نو موږ به د شپی د بام په سر سملاستو چی بام مو خایسته بنیری هم درلودی . ما او حنا له زرمینی سره شروع وکړه او توشکی او برستنی مو بام ته خیژول . هر سه مو په ځای کړل زرمینی یوه سترنجی هواره کړه او بالختونه مو پری کیخودل انا مو هم پاس بام ته راوخیژوله ټول تري راتاو شو . تیاره ورور ورو زیاتیده پلار می له لاتین او خپلی رادیو سره راغی لاتین یی په میز کیخوده او د

انا په خوا کی کیناست زرمینی ته یی وویل " هله لوری مور دی خائته ده خواره ورسره پاڅه کړه " زرمینه په تریو تندی ولاړه شوه خو سه یی نه ویل حنا وروکتل مسکئ شوه ورته یی وویل " زه هم درسره خم " ما وویل " زه درشم حنا شاته راوکتل " نه بیرته ژر راځو " پلار او انا می خپلو کی مرکه کوله ما آسمان کی څوارلسمی ځلیدونکی سپوږمی ته کتل چی ستوری تری راتاو ول او سپوږمی ورته د خپلی بنکلا کیسی کولی . زما د شپی تور آسمان ډیر خوځ وو یا به له ستورو ډک اسمان وو او یا به پکی ځلیدونکی سپوږمی خکاریده . ما زرمینی او حنا خائته پکی خپل د خوبنی ستوری خوځ کړی وو او کله کله به مو آسمان کی روان ستوری شمیرل . زه همداسی د حنادوی په انتظار کی ناست وم چی شبیه وروسته حنادوی له چلمچی او دسترخوان سره راغلل مور می هم تر شاه راروانه وه دیگ او کاسی ورسره وی ناوخته وه . ډوډی مو وخوړه انا می د مور د پخلی ډیر صفت کوو . بڼه په خوند او مزه مو ډوډی وخوړه له ډوډی وروسته مو لمونځونه وکړل . مور می چی چایی یی له مخکی دم کړی وو بام ته راوخیژوو زرمینی پیالی ډکی کړی ما او حنا ته یی هم مخی ته کیخودی حنا آسمان کی سپوږمی ته وکتل بیا یی ماته وکتل " هاڅه ستا ستوری سه شو " ما هم اسمان ته وکتل خپل ستوری می پیدا کړ چی ددوه تنه رڼا لرونکو ستورو تر منځ پرکیدونکی ستوری وو حنا ته می د گوتی په ایشاره وخوده شبیه وروسته زرمینه هم راغله د انا بلی خواته کیناسته پلار می رادیو چالانه کړه مور می هم د انا څنگ ته رانیږدی شوه تر نیم ساعت پوری - انا ، مور او پلار می څه مرکه وکړه او بیا می پلار چی ډیر ستړی وو له انا څخه یی ایجازات وغوښته او په تیار شوی کټ کی سملاسته مور می د پلار رادیو چالانه کړه او دومره یی ورو کړه چی یوازی یی خپله اوریدلی شوه او غوږ ته یی نیولی وه مور ته یی راکتل حنا ته یی وویل " حنا لوری مور دی نه راتله هغه به دی هم راوستی وه " حنا وویل " مور می ویل بیا په بل وخت گورو " مور می دا خبره وکړه او رادیو ته یی غوږ ونیوه . زه حنا او زرمینه په خپلو کی په جنگ وو تر سو یوه انا راته یوه کیسه وکړی هغه هم زمور د هر یو په خوڅه . انا می وویل " هی جنجال مه کوی هر یو ته به د خوڅی یوه کیسه وکړم " بیا می انا خپل زنگون اوږد کړ ما حنا او زرمینی ټولو پری خپل سرونه کیخودل انا می زمونږ په سرونو کی گوتی وهلی چی زما دغه حالت ډیر خوبنږده . انا می لومړی رانه وپوښتل " تا سو ته چی ما کوم ستوری خوځ کړی وو اول راته هغه وواپی "

موږ ٽولو ورته خپل ستوري په نښه کړل . انا مي وويل " خه نو دا ځل مي ستاسو ستورو ته نومونه هم پيدا کړي " موږ ډير خوشحاله شو انا مي وويل " حيماده ستا د ستوري نوم شو مشتري حنا ستا د ستوري نوم شو زهره زرميني ستا د ستوري نوم شو مريخ زمونږ د ټولو دا نومونه ډير خوځ شول حنا وويل " سه خايسته نومونه دي انا سنگه چي ته خوږه يي داسي دا نومونه هم خواږه دي " انا مي تري مننه وکړه او ويويل " خه زما گلاليو لمسيانو کيسي ته غوږ شي " موږ ټول چپ شو انا مي کيسه شروع کړه . هر يو خپل ستوري ته کتل . کيسه به لا منځ ته نه وه رسيدلي چي زمونږ سترگي په خواږه خوب ورغلي وي . يو وخت مي مور راباندې غږ وکړ " حيماده وه حيماده هله پاسه زويه چي هوا يخه ده کوټي ته لاړ شه هلته مي درته ځای تيار کړي دي هله زويه " سترگي مي خلاسي کړي کت کي غونج پروت وم د سحر تته رڼا خکاریده کوټي ته لاړم زرمينه او حنا دوی هم ویدی وی هملته کوټه کي سملاستم . شيبه وروسته مي انا راغږ کړ " هلي لمسيانو جگ شي لمونځ وکړي چي ناوخته دي " زرميني دي ټول راويځ شو لمونځ مو وکړ د انا سره برنده کي کيناستو پلار مي هم راغی- انا مي راته وويل " رختيا تاسو خو زما بيگاني ټوله کيسه واوریده کنه " موږ وخنډل ته " لا خبره نه وي آنا چي موږ ویده شوی وو يوازي د کيسي د پيل يو سو خبري مو واوریدی " انا مي وخنډل " خه نو چي کله زه درته کيسه کوم په تاسو خوب راشي ما هسي ټوله کيسه ځانته تيره کړي ده تاسو لکه چي ویده وي " موږ وخنډل " هو کنه انا " د سحر د لمر ژيري وړانگي زمونږ د کور په برنده لگيدلي مور مي چايي راوړه له چايو وروسته مي پلار بيا رمه د زوندي گل ماما سره د غره په لور روانه کړه . حنا هم کورته لاړه شيبه وروسته مو بيا د لوبو سامان واخيسته او د لوبو ځايي ته لاړو آنا مي هم راغله يخ سيوري ته په ترپال ناسته وه موږ لوبي کولي همداسي وختونه تيريدل . تر دي چي بيا مازيگر شو پلار مي د رمو سره نه خکاریده سودا مي شود يوازي زوندي گل ماما وو چي رانيردي شو ما تري وپوښتل " ماما زما پلار سه شو " ماما مي وويل " زويه هغه د کاکا زوی دي نه ده هغه سجاد په لاره چي راتلو هغه ستاسو يوه اوزه په خطايي کي په لينده وويشته اوزه يي درته دا دي گوډه کړه پلار دي سجاد اول خه ووهه بيا يي ويل چي ځم کور کي يي پلار ته وایم زما اوزه يي راته گوډه کړه پلار دي سخت غوصه وو خو ملامته هم نه دي سجاد اوزه يي ډيره بي دريغه وويشته او شيبه وروسته به راشي دا اوزه درسره په غير کي کورته دننه کړه خوارکي په لاره سمه نه شي تلای - زه ډير ورخطا شوم اوزه مي غير کي دننه

کڙه نوره رمه راپسي شاته راروانه وه چي کورته ننوتم د مور راباندې سترگي ولگيدې راغږ يې کړه " خدايه خير کړي حيماده ولي په دې اوزه سه شوي پلار دې سه شو " مور ته مي ټوله کيسه وکړه مور مي ډيره غوصه شوه ډيري خيرا يې سجاد ته وکړي ژر ژر يې د اوزي پخه پاستمان کړه نوره رمه ما دننه کړه انا او زرمينه دوي د حنا کره تللي ول . ما له مور ايجازت وغوښت چي زه هم د حنا دوي کړه . مور مي لږه په قهر وه ويل يې چي وروسته به لاړ شي ما د ماخام لمونځ وکړ پلار مي په داسي حال کي په دروازه راننوته چي ډيري سپکي سپوري يې زما کاکا ته کولي ډير په قهر وو د گريوان تني يې شليدلي وي . مور مي پري غږ وکړ " وه سږيه دا ولي دوي د بي ناموسه زمانو سره دې لکه چي لاس او گريوان کړي وو " پلار مي په داسي حال کي چي کت کي کيناسته وويل " دا د سپي اولادونه دي ددي په خاي چي زه ورته د سجاد گيله وکړم پر ما يې رامنډه کړه چي ولي مي سجاد وهلي خو خير داسي سوکان يې رانه وخورل چي عمر کي به يې ياد وي که کليوالو خلاسي نه وو کړي نو سم مي پستول خدايي وهلي هسي يوه بهانه غواړي سم زړه يې راته ډک دي خدايي دي په خپل قهر اخته کړي " مور مي وويل " هو دا بي ناموسه زمان دي خداي ووهي ډير يو کينه گرکي او بد اخلاقه قوم دي خير دي چي هر سه وو تير شو خه ده چي ته په خير راغلي الله دي دوي ته خپله سزا ورکړي راخه لوټه مي درته ډکه کړي اودس دي وکړه چي لمونځ قزاکيري " پلار مي لمونځ وکړ ماته يې ويل " حيماده زويه انا او زرمينه نه خکاري هغوي سه شول " ومي ويل " پلار جانه هغوي حنا دوي کړه دي " بيا يې راته زما د زړه خبره وکړه " خه زويه ته هم لاړ شه ستا به هم زړه کيزي خو انا ته دي زما د جنگ په اړه سه ونه وايي " ما خه وکړل او له دروازي ووتلم . هلته چي لاړم خاله مي ستري مشي راکړه او راته يې وويل ،،،زه پاس بام ته وخيژه هغوي هلته بام کي دي زه چي بام ته وختلم کتل مي چي ټول د لاتين په تته رڼا کي غلي ناست دي لکه د يو چا خبر ته چي په تمه وي چي زه يې وليدم نو ټولو په ستري مشي راکړه انا سره مي کيناستم زوندي گل ماما رانه وپوښتل پلار دي راغي " ما وويل " هو راغي " پوي شوم چي دلته هيسوک هم ندي خبر حنا راته وويل " ولي دي ناوخته کړ " ما وويل " مږه مور مي اجازه نه راکوله ويل يې چي زرمينه هلته ده ته مه خه " زه په سوچ کي ناست وم د پلار خلاص گريوان او کاکا مي راياد شو د غوصي نه مي ويني جوش کوو حنا خپله کوچني خور راوسته ټول تري راتاوو شو . لومړي ما واخيسته خکل مي کړه ماسره ډيره بلده وه زرميني سره يې نه لگيدل هغي به

تنگوله بیا مو منخ کی کینوله سهیل هم ناست وو زرمینی وویل " حنا دا عظمه
 ټوله تاته راغلی حنا خپل ورور سهیل ته وکتل غومبوری یی پری تاو کړل
 ویخندل او ویویل " دا می دی وړوکی شونډور لالا ته راغلی ده سهیل حنا له
 ویبنتو ونيوله موږ ورپوری وخنډل حنا ته یی وویل " شابه هله توبه وباسه وی
 بیا شونډور نه ویم درته " حنا غلی چغه کړه " توبه توبه شونډوره بیا درته
 شونډور نه وایم " انا می وویل " وه زما گلالی سهیل جان پوری ولی خاندی دا
 خو می خایسته لمسی دی " موږ عظمه خه تنگه کړه حنا به پری غوصه کیده ما
 به تری غوږ ورو کش کړ زرمینی به عظمه له مخه کش کړه حنا وویل " اوف
 خیر دی مه یی زوروی " خو د حنا د غوصه کیدو لپاره به مو عظمه تنگوله .
 اخیر حنا خپله خور آنا ته ورکړه بیا یی وویل " وی هغه زموږ ستوری رختیا
 هغه زموږ د ستورو نومونه " له موږ نه د خپلو ستورو نومونه هیر وو ما له انا
 وپوښتل " انا زموږ د ستورو نومونه سه وو مانه هیر شول " انا می رایاد
 کړل.زه حنا او زرمینه پاس کتونو ته وختلو او خاله ماما او انا می په سترنجی
 ناست وو مرکه یی سره کوله . موږ خپلو کتونو کی اوږده وغزیدو یو بل ته مو
 پاس په آسمان کی خپل ستوری ورخودل حنا وویل " وی کاش چی زه خپل
 ستوری ته ختلی شوم رختیا چی دا

ستوری به سنگه شکل لری دا به سه وی " ما وویل " دا کیداشی واره واره
 گروپونه وی " زرمینی وویل " عجیبه کار دی د ورخی نه وی او د شپی وی " "
 دی وخت کی سهیل له بل کت نه غږ وکړ " وی هغه وگورئ یو روان ستوری
 می پیدا کړ هغه د سپوږمی لاندی وگوره هغه دی " حنا په ملنډو وویل " هههه
 دا خو د شیطان کانی دی روان ستوری پیدا کول دومره اسان ندی ما وویل "
 زما خو دا شپه او مازیگر وخت ډیر خوبنیگی شپه می خکه خوبنیگی چی خپل
 ستوری پکی گورم او مازیگر می خکه خوبنیگی چی ټول په گډه په چکر چکر د
 وبنو لپاره پتی ته خو " حنا هم زما خبره تایید کړه . زرمینی وویل " سومره
 خایسته وختونه دی ټول سره یوخای یو انا می راته کیسی هم کوی . خه ده چی
 حنا ستاسو کور زموږ سره نیردی دی کنه یوازی خو به زما زره چاود وو " حنا
 وویل " هو کنه که تاسو نه وایی ما به چا سره لوبی کولی هغه د کاکاگانو
 غوندی خه دی لری نه یی کنه بیا به می تاسو هم نه پیژندلی د کاکا لورگانو
 غوندی " ما وویل " راخی روان ستوری پیدا کړو " ټولو وویل راخی- ټولو یو
 یو ستوری پیدا کړ خو زه پکی پاتی راغلم خور می راپوری خندل خو حنا وویل

" زرمینی ولی حیماد پوری خاندی کله کله په کی داسی هم کیږی " خاله می دسترخوان هوار کړ پوډی مو وخوره انا می خپل زنگون بیا خور کړو موږ پری سرونه کیخودل او خوندوره کیسه یی راته شروع کړه له لیری د گیدرانو اوازونه راتلل آسمان کی سپوږمی ورو روانه وه همداسی پسی ویده شو . وختونه تیریدل په سبا می انا هم خپل کورته لاړه موږ ورپسی خفه وو د وخت سره سره زونډی گل ماما می د کاکا او پلار روغه وکړه خو بیا هم کاکا او دکاکا زامنو می پلار ته د تیری ورخی جنگ نیت خراب کړی وو . زما کاکا یو تریخ مزاجه او کینه گرکی سړی وو دری زامن لرل زامن یی هم چندان خه نه وو د هر ډول رزالت تمه تری کیدای شوه . شاید زما د کاکا نیت پدی هم بد وو چی موږ خه پریمانه رمه درلوده او د کاکا په پرتله زموږ اقتصاد دوه چنده خه وو خو زما کاکا بیا خه ژوند په موږ چیرته لوریده . ورځ په ورځ یی زما له پلار سره د زړه کینه زیاتیده . ژوند همداسی دوام درلوده . بله خوا زما او حنا او زرمینی مینه ورځ تر بلی زیاتیده تل به مو په گډه لوبی کولی مدرسی ته به تلو د لوبو په ځایی کی راته زونډی گل ماما تال هم واچوو چی ټوله ورځ به مو پکی په نوبت سره زانگل وخت په تیریدو سره حنا زما ډیر خیال ساته هیسکله یی زه نه خفه کولم زه پری ډیر گران وم خو زما به هم ورسره مینه وه د خوبنی وختونه تیریدل . داسی وخت راغی چی زه او حنا او زرمینه به له پلار او زونډی گل ماما سره د غرونو لمنو ته تلو او رمه به مو پیله اوس نو موږ هم د زوانی مرحلی ته نیږدی شوی وو . یو سحر چی په لومړی ځل لپاره د پلار او زونډی گل سره د غرونو لمنو ته تلو د شپی می خاله دوی زونډی گل ماما هم موږ کره وو د تلو په وخت کی مو تیاری ونیوه انا او خاله می راته وویل " گوره حیماده چی له پلاره او رمو لری لاړ نشی چی ورک به شی او چی ستیری کیدی نو دمه هم کوئ ما ورسره خه وکړه او روان شو دا ورځ نو موسم هم په طبع جوړ وو . خایسته ورځ وه هوا یخه وه ما او زرمینی او حنا یوه یوه لخته له زانه سره واخیسته او د رمو شاته روان شو زه له کلی ولسوالی ته تللی وم خو د غرونو لمنو ته نه وم تللی نو ځکه خو ټول ډیر

خوشحاله وو ورو ورو روان وو لاره کی خایسته شنه د غنمو فصلونه وو دواړو خواوو ته یوی خوا د ویالی په غاړه سپین گلونه هم وو چی موږ به د هیلی گلونه بلل دا به چا کرلی نه وو خو خپله به راشنه شوی وو . همداسی ورو ورو روان وو او د خکلو منظرو ننداره مو کوله . دا مو لومړی ځل وو چی داسی

خکلی طبیعت مو کته کله چی د کوز کلی له کوڅو ووتو نو مخامخ یو شین او له
 ونو پټ غر راڅکاره شو. پلار می راغږ کړ " سنگه ستړی شوی خو به نه یی
 " مور درې واړو یوبل ته لاسونه ورکړی وو په گډه مووویل " نه " بیا می پلار
 زونډی گل ماما ته وویل " زه نو یو شپیلی خو وغږوه " زونډی گل ماما شپیلی
 له کڅوړی راوویسته او شپیلی یی شروع کړه ډیره خوندوره شپیلی یی وهله
 مور ډیر خوشحاله وو یخ باد لگیده مخی ته یوه غونډی راغله د هغی لاندی
 کیناستو ځمکه ټوله په وینو شنه وه پاس اسمان وریځو پوڅلی وو ټول سره
 کیناستو. مور شنو وینو کی مندی وهلی. د لږی دمی وروسته بیا روان شو د
 نیم ساعت مزل وروسته مخامخ یو لوی سیند راڅکاره شو خایسته رنی اوبه یی
 درلودی پلار به مور ته ددی سیند ډیر صفت کوو خو تر دې دمه مو په سترگو
 نه وو لیدلی. کله چی سیند ته نیژدی شو یو خایسته پول مو ولیده چی پری جوړ
 شوی وو پول باندی یو شیبه ودریدو ننداره مو وکړه لاندی د سیند اوبه په درز
 کی روانی وی حنا وویل " سومره خوند کوی سه خایسته سپینی اوبه دی پلاره
 دا اوبه له کومه راځی " زونډی گل ماما وویل " دا د هاغه مخامخ واورین غره
 نه راځی لار کی ورسره یو سو خورونه یو ځایی شوی او دا وړوکی سیند یی
 جوړ کړی " مور ورته هیران هیران کتل حنا بیا وویل " حیماده سومره خوند کی
 دا ځایونه نور به هره ورځ دلته راځو " ما وویل " انشاءالله هلته مو کلی کی
 نور زړونه سم تنگ وو ایله می زړه دلته ازاد شو " زرمینه چی د یو سپین
 مالوچی گلونو سره ولاړه وه راغږ یی کړل " هی دا وگوری دا گلونه چی پو کړی
 نو هوا ته الوزی په منډه ورغلو سو گلان مو تری راوشکول په لاره کی مو پو
 کول او یخ باد هوا ته پورته کول. مور همدلته د سیند په غاړه لوبی کولی پلار
 دوی می رمه اوبه کوله شیبه وروسته له دې ځایه هم تیر شو لږ مخکی لاړو د
 غرونو لمنو ته راوړسیدو نورو خلکو هم خپلی رمی د پیلو لپاره راوستی وی. د
 ورځی دولس بجی شوی د لږی احساس مو وکړ ټول سره گډ کیناستو پلار او
 ماما می له کڅوړی خواړه راوویسته او په گډه مو ډوډی وخوره رمه خپل ځایی
 کی څریدله پاس مو غره ته کتل د غره په سر سپینی واورى پرتی وی. ماما می
 بیا شپیلی راوویسته او ویغږوله بیا می پلار راغږ کړ " راشی تاسو یی هم
 وغږوی " زه خوشحاله شوم له ماما می شپیلی واخیسته حنا او زرمینی راکتل
 په شپیلی می خوله کیخوده چی پوکی می شروع کړ تر سو چی له شپیلی غږ وته
 زما ساه لنډه شوه او پخ می وهل ټولو څه راپوری وخنډل. بیا می زرمینی ته
 ورکړه هغی هم زما غونډی ساه پکی لنډه شوه او بیا حنا شپیلک واخیسته خو

هغه زمور ددوارو په پرتله يو سه خه وه پلار می مور ته وویل " گوره تاسو نه
 حنا تکړه ده " زونډی گل ماما وویل " تکړه به نه وی چی زما لور ده پلار یی
 هم شپیلی وهلو کی تکړه دی " خی توکی مو سره وکړی خواکی مو یوه د اوبو
 چینه وه هلته ورغلو اودسونه مو وکړل او په لمانځه ودریدو له لمونځ وروسته
 بیا سره کیناستو پلار می له کڅوړی ترموز چایی او پیالی راوویستل او چایی ته
 کیناستو خایسته شین چمن وو زمور شاته نزدی شین په ونو پت غر وو آسمان
 هم وریخ وو خایسته تازه هوا لگیدله تر دوه نیمو بجو پوری ناست وو بیا
 زونډی گل ماما می پلار ته وویل " که ستا خوځه وی نو دا ماشومان به هلته
 جنغوزو او غوزانو ونو ته بوخم یو سه به له زانه سره راوشکوو دلته به یی هم
 راوړو ددوی به سات هم تیر شي .ته د رموخیال کوه چی لری درنه لاری نشی "
 پلار می پدی خبره خوشحاله شو او وویل " په سترگو ولی نه خی الله مو مل شه
 خو په دوی پام کوه " مور هم خوشحاله شو یو بل ته مو له خوخیو لاسونه
 ورکړل او ماما پسی ورروان شو د یو سه مزل وروسته د غره بیخ ته ورسیدو
 چی قسم قسم ونی پکی وی ماما می چارمغزو یوه ونه په نښه کړه مور یی یوی
 خوا کینولو ماما می ونی ته نشو ختلی خو په یو څو گوزارونو سره یی ډیر
 چارمغز راوغورځول مور یو یو راتولوو پوره یوه لمنه مو تری ډکه کړه او
 بیرته روان شو ماما می غوزان خلته کی واچول د رمو خای ته راغلو کیناستو
 تیري مو پیدا کړی او غوزان ماتول مو پری شروع کړل . زرمینی به چی
 چارمغز په تیري وهه نو هغه به خوی شو او لری به تری لار دا یی دریم وار وو
 چی همداسی ورسره کیدل اخیر ورته حنا مات کړل خه په خوند مو سره وخورل
 د غرمی دری نیمی بجی شوی او رمه مو د کور په طرف روانه کړه د لمر لویدو
 سره کورته راوړسیدو حنا خپل کورته او مور خپل کورته راغلو . تر ماسخوتنه
 مو د چکر په اړه خبری کولی . همداسی وختونه تیریدل پس له دی به هره ورځ
 له پلار سره تلو حتا دومره آموخته شو چی کله کله به مو پلار ته هم دمه
 ورکوله سهیل او حنا به خپل پلار ته هم دمه ورکوله مور به یوازی رمه د شنه
 غره لمن ته بوتله په لاره به مو شپیلی غږوله دوخت سره سره زما په زړه کی
 د حنا د مینی خوږ درد حس شو او د حنا په نه لیدو به نارامه وم د حنا به هم
 یادیدم خو ډیر به یی راته نه کتل شرمیده به ځکه زمور د زلمیتوب نوی پړاوو
 شروع کیدو کی وو د پلار په گیره کی می سپین ویخته پیدا شول یوه ورځ چی
 زه د حنا په تمه وم هماغه د شین سیوری لاندی می تال کی زانگل که سه هم
 چی لویان وو خو خویونه مو همغسی د ماشومتوب کول خایسته اسمان وریخ

جن وو یخ باد لگیده حنا راخکاره شوه په لاس کی یی د شیشمو گل نیولی وو
 کله یی چی زه ولیدم نو مسکی شوه او راننده یی کړه نیږدی راغله سلام یی
 واچوو او وویل " حیماد جانہ خور دی سه شوه هغه نه خکاری " کله چی ما د
 حیماد جانہ کلیمه واوریده نو بل ډول راته خکاره شوه لږ حیا جانی شوم ځکه دا
 لومړی ځل وو چی حنا راته داسی الفاظ استعمال کړل خو زما په زړه کی یی مینه
 نوره هم زیاته کړه . حنا لاس کی د شیشمو گل اړوو راپرو هخوا دیکخوا یی کتل
 ما ورته وویل " حنا راحه زما ټال بس شو ته پکی کینه " حنا راوکتل مسکی
 شوه کله چی زه له ټال نه رابنکته شوم حنا راته وویل " حیماده هه دا گل واخله
 دا ستا لپاره " زه حیران شوم حنا د شیشمو گل راکړ او سر یی بنکته کړ بیا یی
 راته وویل " هغه حیماده ما ویل هغه " زما یی زړه راتنگ کړ ما حنا ته وویل "
 اوف خدایه دا تاباندی نن سه شوی هغه دغه کوی او خبره نه کوی " حنا راته
 وکتل بیا یی سترگی بنکته کړی او راته یی وویل " حیماده نن زه غواړم چی تاته
 د خپل زړه یو راز ووايم داسی راز چی مخکی می درته نه وو ویلی هغه دا چی
 حیماده ته پوهیگی زه چی اوس تا ونه گورم زړه می نا ارامه وی چی ستا خبری
 وانه ورم تبیعت می خراب وی چی زه کله تاته گورم نو زړه می د ارامی احساس
 کوی نه پوهیگم چی دا ولی هر وخت می دیر سوچونو کی رالویدلی یی د شپي
 سپوږمي کی راته ستا انځور مخی مخی ته کیږی . نه پوهیگم چی دا ولی آیا ته
 هم همداسی یی؟،، ما چی کله د حنا دا خبری واوریدلی زړه می په توپونو شو
 ورته می وویل " حنا جانی لکه سنگه چی ته ما ونه گوری نا ارامه یی نو داسی
 چی زه هم تا ونه گورم زړه می تنگ وی هر گل کی راته ته خکاری هر ځایی کی
 راته ته یادیری نه پوهیگم حنا چی دا ولی "

ما دا خبری وکړی حنا په کرس کرس وخنډل بڼه داسی چی ده نو ته هم همداسی
 یی بیا خو نو حقیقت داسی دی چی شاید زه له تا او تاله ما سره مینه لری " ما
 هم وخنډل ومی ویل " خه نو دومره ژر دی تری مطلب واخیسته . مړه ما هم
 همدا زړه کی وو خو تاته می کله ویلی شو خو خه ده چی ته راته خپله خدای
 گویا کړی " حنا وویل " مړه ما هم غوښتل چی مخکی می درته ویلی وو خو
 زړه می بی جرعته وو ما ویل چی هسی نه ته زما زړه مات کړی او زما مینه
 قبوله نه کړی خو اوس ډیره خوشحاله شوم چی تا هم ددی ورځی انتظار کوو .
 خو یوه خبره درته کوم حیماد جانہ چی ما به یوازی نه پریدی کنه زه به مړه شم
 " ما وویل " نه گرانی زما درسره وعده ده چی زه به نه بی وفا کیگم خو چی ته

بی وفا نه شی،، حنا راته وکتل مسکی شوه " نه خدایی دی نه کری ، له دی وروسته مو زرونو کی یو بل ته خایی پیدا شو زرمینه هم پر موږ یو سه پوهه شوي وه خو سه یی نه ویل .

وختونه تیریدل لکه سنگه چی مخکی زونډی گل ماما له خپله ژونده ناراضه وو او کله کله به یی ویل " زه نوره دا رمه خرسوم او پاکستان ته حم او هلته به له ورونو سره فابریکه کی کار کوم له دی کاره نور سه نه جوړیگی سر می پکی سپین شو خو د نیستی رنگ ورک نشو " کله کله به چی ولسوالی ته لار نو له هغی خایه به یی ورونو ته زنگ وهه او د هغوی احوال به یی اخیسته په دی سو ورخو کی زونډی گل ماما یو سه مریض وو رمی یی نشوی بوتلی او خپله لور او زوی باندی یی هم نه لوریده چی رمی دی وسروی خو زره یی دی کارنه ډیر تنگ شوي وو له خانه سره یی کلک هوډ وکړ چی نور له دی کاره لاس واخلي نو د مشوری لپاره زما پلار ته راغی پلار می ورته وویل " که په دی ډایمن یی چی ورونه دی درته پیښور کی ښه کار پیدا کولی شی چی هم د کور لگښت پوره کری او هم د کو کرایه ورکری نو بیا له دی رمو سه نه جوړیگی او پیښور ته لار شه ماما می وویل " که خدای کول لخیره اول به له کاره خه خان ډایه کوم چی یو میاشت می هلته کار وکړ که خه وو نو بیا به دکور درک هم هلته وکړم او بیا به په خیر حم لخیره او چی لارم بیا نو تا هم خان سره پیښور ته راولم تاته به هم کار پیدا کړم " پلار می پدی خبره ډیر خوشحاله شو . داچی زما مور او خاله هم له دی رمو لوشلو او داسی نورو کارونو نه تنگ وو نو هغوی هم همداسی مشوره ورکړه . زه له یوا خوا خوشحاله وم خو له بلی خوا خفه شوم چی زه به له اوږد بیلتون سره مخ شم او په دی به خوشحاله شوم چی زونډی گل ماما ویل چی تاسو ته به هم هلته پیښور کی د کور او د کار درک وکړم . لکه سنگه چی زه هم خوشحاله او هم خفه وم نو همداسی حنا هم وه یو سحر زونډی گل ماما ولسوالی ته د تلو اراده وکړه تر سو خپلو ورونو ته زنگ ووهی او ورسره هم دا خبره شریکه کری او د کار غم ورته وخوری .

دا چی زموږ کلی کی ساده گی وه که خه هم موبیل ډیرو خلکو سره وو خو زموږ کلی د کوچانو کلی وو چی د زنگ لپاره به هم ولسوالی ته تلو یو د موبیل نه اخیستلو علت دا هم وو چی دلته کلی کی پری سوک نه پوهیدل کله چی ولسوالی ته زونډی گل ماما لاره خپلو ورونو ته یی زنگ ووهه او خپل مشر ورور سره خبره شریکه کړه . هغوی هم پری خوشحاله شول او ورته یی ویلی

وو چي " دا خو به ډير خه كار وشي پريده چي نور سره يو خايي ژوند وكړو كه
 خير وو زه درته كار لخيره همدى فابريكه كي كوم كومه فابريكه كي چي موږ
 كار كوو همدى كي درته كار پيدا كوم خو دا كار به يوه هفته وخت ونيسي
 راروانى دوشنبى پوري به مي درته كار پيدا كړي وي بيا ولسوالى ته راشه چي
 زنگ درته ووهم " ماما مي ورسره ومنله او خوشحاله كورته راغى ټولو ته يي
 احوال وركړ اوس نو ماما مي خپل خان په خيالونو كي پيښور كي ليده چي يوه
 فابريكه كي كار كوي او نغدي نغدي تنخوا اخلي . هفته وروسته مي ماما بيا
 ولسوالي ته لاړ زنگ يي ورته ووته . كله چي ماما مي بيرته له ولسوالي نه
 كورته راتله نو خوشحاله وو يو سه ميوه يي هم له خانه سره راخيستي وه چي
 ورور يي ورته كار پيدا كړي وو د هغوى په فابريكه كي . ماما مي خاله او او
 بچي يي زما په پلار وسپارل او د پيښور په لور يي سحر وختي حركت وكړ . پلار
 مي د ماما سره وختي خداى په امانى وكړه حنا دوى هم سحر چايي موږ كره
 راوړه په گډه مو چايي وسكه او رمه مو بيا روانه كړه لاره كي راته حنا وويل "
 پلار ته مي خپلى سپارښتنى وكړي ډير شيان به راته راوړي ستا لپاره به هم يو
 سه راوړي ډير ټينگار مي ورته وكړ " ما وويل " حنا چي تاته يي سه راوړل
 داسي لكه ماته يي چي هر سه راوړل - حنا مسكئ شوه همداسي كلار كلار د
 غره لمنى ته ورسيدو . پدى ورځ راسره زرمينه هم نه وه هغه لږه ناروغه وه .
 همداسي مو چمن كي ډډه وهلى وه حنا راته ايشاره وكړه زه پري پوه شوم .
 پلارته مي وويل " پلاره موږ به د چيني پلو لاړ شو " پلار مي ايجازت راكړ زه
 او حنا په خبرو خبرو د چين په لور روان شو حنا راته وويل " گرانه سومره
 خوند به وكړي چي هلته پيښور ته لاړ شو او تاسو هم راشي ډير خوند به وكړي
 هلته به زما ملگري نوري هم ډيري شي د كاكا لورگاني مي پلار مي ويل هغوى
 مكتب هم واي " ما حنا ته وكتل حنا مسكئ شوه او زما لاس يي ونيوه ما ورته
 وويل " حنا زه نه پوهيگم پدى كار كي ماته خير نه ښكاري . زړه كي مي ډيري
 خبري اوړي يو خو دا چي زه چي تا يوه ورځ ونه گورم حالت مي سم نه وي نو
 كه ته پيښور ته لاړه شي نو زه به سه كوم بله دا چي هسي نه چي خداى مه كړه
 هلته تا له لاسه وركړم او كومه بله پيښه ونه شي " حنا راته وويل " هو گرانه
 بيلتون ته خو زما پام نه وو او سومره سخته ورځ به وي چي له تا جدا كيگم خو
 خفه كيگه مه پلار مي ستا پلار ته هم كار پيدا كوي تاسو به هم بيا لخيره ژر
 راشي " موږ چيني ته راوړسيدو دواړه په شنه چمن كيناستو مخي ته مو د چيني
 رني اوبه روانى وي شمال لكيده د حنا ويښته يي شيندل په گڼو ونو كي د

چينچرو شور ماشور وو . د حنا څيره غمژنه شوه په معصومه څيره يي راوکتل او راته يي وويل " حيماده دى خبرى ته خو زما زړه ډير خفه شو چى دا بيلتون خو به ما د خزان د پاتو په شان ورژوى خو يوه خبره مى دا واوره چى زما لخوا بيخي زړه ډاډه كړه ځكه ته زما روح يي ته زما ځان يي بى له تازه هيڅ نه يم خو يو سوال درته كوم گرانه هسى نه چى ته ما هيره كړى هيله كوم گرانه چى ما له ياده ونه باسى " حنا دا خبرى كولى او له سترگو يي اوښكى روانى شوي . ما وروکتل حنا زما په اوږه سر كيخود ورته مى وويل " هئى هئى سه د خوبنى ژوند دى پدى ساده گئى كى . خايسته شين طبيعت خكلى تازه هوا يخي رنى سپينى اوبه د كلى د كوڅو شور ماشور د آرام او سكون ژوند او زه خو نه پوهيگم چى حنا ستا د پلار زړه ولى له دى هر سه تنگ شو خير كه له دى رمو يي زړه تنگ وى تو ملامت نه دى خو دومره لرى به نه تله همدلته به مو زما پلار سره ولسوالى كى كار پيدا كړى وو كنه " حنا له خولى سور اسويلى ووته او وويل " حيماده كه رختيا درته ووايم نو زما هم له دى خكلى ځايه زړه نه كيگى چى لار شو ځكه د غه كلى كى زما خاپورى شوى دلته مى خبرى زده كړى . دلته زما د شپي د اسمان ستورى پيدا شو چى حيماده اوس هغه ستورى ته يي هاغه ستورى كى راته اوس ته خكارى كوم چى ماته انا خوبن كړى وو او ويل به يي " هاغه ستورى ستا شو ځكه د شپي د ستورى اسمان د ماشومانو ډير خوبن وى او ځليدونكو ستورى ته حيران وى د الله ج دى ستر قدرت ته په فكر كى شى چى دا څومره يو عجيبه نظام دى . " دا كلى زما ژوند او كور دى پوهيگم چى له دى ځايه هلته د پيښور تنگو كوڅو ته لار شو نو ډير به مى زړه نا ارامه وى چى تر سو ستاسو كور راځى خو سه وكړم . كاش چى زما خبره چا منلى دا هر سه مى د پلار خوبنه ده خو چى د پلار ستري څيرى ته په ماښام وخت كي وكورم زړه مى قطرى قطرى شى چى خدايه اخير به مى دا پلار جان كله ارامه او د دمي ژوند كوى همدغه وجه ده چى كله خوشحاله شم چى پيښور كى به د خوبنى او ارمتيا ژوند وكړو " ما وويل " بس چى سه كى زموږ خير وى په خاصه توگه زما او ستا هغه دى خداى وكړى راځه چى اوبه وسكو لږ به د چينى په رڼو اوبو كى وگرځو راځه لاس دى راكړه چى ونه لويگى " دواړه اوبو ته رابنكته شو د اوبو لاندې وړى او رنگه رنگه تيرى ځليدلي مخ ته مو څو لپى اوبه واچولي . بيا حنا راباندې د اوبو دارى وكړى له ما يي سلگى وويستى منډه مى كړه له چينى ووتلم حنا خدا شنه كړى وه راته يي وويل " وى گرانه سومره ډار ن يي دومره له اوبو ډاريگى يخي خو هم ندى " زه د حنا شاته راتاو شوم د چينو اوبو

ته رابنکته شوم حنا راباندی بیا داری شروع کری ورته می وویل " خه نو اوس سبر وکیره چی ونه تبنتی " بیا ما هم پری اوبه واچولی اوبه یخی وی حنا چغه کیره " ننه نه بس توبه نوری نه کوم !! " لږه شیبه وروسته په خدا او توکو سره د پلار خای ته راغلو خانونه مو یو سه لامده کری وو پلار می وویل " دا ولی لکه چی په چینه کی مو غوپه وهلی که سنگه داسی لامده یی " مور په گډه وخنډل حنا می پلار ته وویل " حیماد لږ بنوی شو بنویدو سره یی په ما هم اوبه راغلی " همداسی په خوبنی ژوند دوام درلوده تر دی چی زونډی گل ماما یوه میاشت وروسته بیرته راغی خو دی تگ لږ یو سه ظاهری بدل کری وو رنگ یی تر او تازه شوی وو د کلی خیر گردونه یی له بدن نه لری شوی وو . ډیر زیات خوشحاله بریښیده . هلته یی کار خه وه ټول شپږ ساعته کار وو هغه هم اسانه کار او د میاشتی یی شل زره کالداری ورکولی چی دلته یی په دريو میاشتو کی هم نشوی گتلی هغه هم په سختی . ددی تگ سره یی یو سه اخلاقو کی هم تغیر راغلی وو خویونه یی هم لږ سه بدل شوی وو د کبر سادر یی اغوستی وو مور ټول یی ستړی مشی ته ورغلو پلار ته می د خبرو وار نه ورکوو بس د پیښور کیسی یی کولی او ویل به یی زما پلار ته " مړه دا سه ژوند دی ژوند خو هلته وو چی ایله می حمکه او اسمان و پیژندل . د هر سه پریمانی وه نوی نوی شیان می ولیدل چی وس یی رانه نومونه هم هیر دی خو عجیبه عجیبه کارونه می ولیدل "

بس همداسی کیسی می زونډی گل ماما کولی او پلار می ورته د خولی خوند تازه کوو خاله می د ماما د پیښور راوړی میوه مور ته په کاپونو کی کیخوده . حنا زموږ سره ناسته وه عظمه زرمینی سره غیر کی وه . خاله می چای د وچی میوی سره راوړه پیالی ډکی شوی حنا ماته پیاله مخکی کیخوده . پلار می وویل " خا زونډی گله سنگه کار دی خوځ شو کنه له دی وروسته دی اراده سه ده حالات به دی خه معلوم کری وی "

زونډی گل ماما ستونی تازه کړ او ویویل " لږه که خدای کول کار ډیر خه او اسانه دی دواړه وروونه هم راسره وو صرف شپږ ساعته کار وو نور نو وزگار به وم او تنخوا یی شل زره کالداری ده چی ما او تا خونډی سړی یی دلته په دريو میاشتو کی هم نشی پیدا کولی که خدای کول د کور بندوبست می هم وکړ هلته کرایه یی سلور زره کالداری ده خایسته غونډ موند کور وو او هغه هم ټول فرش وو دری وری کوتی او یوه برنده او اشپزخانه یی درلوده . لږه چی

سومره ژر کیدل بس خان برابر وو او له دې خایه لڅیره نور څو دلته خو مو زړه وچاودیدو که خدای کول چی زموږ هر سه هلته په خای شو نو بیا تاته هم کور او کار هلته پیدا کوم او تاسو هم هلته راولم ځکه ته خو زما کلک آشنا یی تانه خو زه نشم بیلیدلی پلار می وخنډل او ویویل " خه نو دومره ژر لڅیره ځی . خو چی ستا سو کدی مدی پر خای شوی بیا زما غم هم وخوره ځکه ته چی لاری بیا نو ماته هم دا خای خوند نه راکوی بله دا چی زه هم له دی رمو تنگ شوی یم " زونډی گل ماما می وویل " ولی نه انشاء الله " خاله او مور می هم خپلی خبری شریکی کړی ټول ډیر خوشحاله وو خو زما زړه بیا سم اطمینان نه کوو . خو خیر هفته وروسته زونډی گل ماما ټولی رمی خرسی کړی چی پدی پیسو یی غوښتل د پېښور ته د گدی وړلو مسرف پری وکړی او همدا راز پېښور کی هم ځانته یوسه گوزاره پری وکړی او یا هم یو وړوکی کاروبار پری بعد له ماسپښینه روان کړی . کلی کی هم د زونډی گل ماما د کور د تلو خبره خپره شوه خلکو پری ډول ډول بحث کوو . زونډی گل ماما دتلو لپاره د شنبی ورځ وټاکله . نو کلیوالو هم خپل غیرت خکاره او پښتنی رواج راڅرگند کړ ټولو ورته ډوډی وکړه . دی وختونو کی نو په زونډی گل وار نه وو .

خو یوه ورځ چی په سبا د زونډی گل ماما کډه تله نو بیگاه ته زموږ میلمانه وو زونډی گل ماما مخکی له مخکی د کلیوالو په مرسته یوه غټ موټر کی کډه وتړله تر سو سحر وختی روان شی . د مازیگر وخت وو خاله هم موه کره وه آنا می هم راغلی وه نور د کلی یو څو ښځی هم راغلی وی سړی بهر د کور مخی ته په کتونو کی ناست وو . ما د چای پیالی ډکولی له چایو وروسته می پلار او زونډی گل مامادوی جومات ته لاړل . حنا زه او زرمینه او سهیل موږ ټول د پلار په اجازت د کلی د چکر لپاره روان شو چی دا غوښتنه د حنا وه ځکه دا یی وروستی دیدن وو د کلی سره . لمر خپلی وروستی ژیری وړانگی شیندلی . اول خپل د شفتلو او شرشمو پټی ته لاړو ټول سره کیناستو سهیل مو دوکان ته د یو سه خوراکی شیانو پسې ولیره . شیبه وروسته هغه هم راغی چپس پی اخیستی وو او په خورلو مو پیل وکړ حنا سترگی ډکی ډکی کیدی ماته یی سترگو لاندی غلی غلی کتل خو سه یی نشو ویلی ځکه زرمینه او سهیل هم ناست ول اخیر دا خاموشی ما ماته کره په داسی حال کی چی دواړه لاسونه می شاته اډانه کړل ومی ویل " هی حنا چی بیا به ته خپل کلی گوری نو یقین می نه راځی اوس یی خه دیدن وکړه " زرمینی وویل " موږ به د حنا دیدن کوو ځکه دا هم رانه ځی

اخير موږ به سه ڪوو دا يوازيتوب خو به موږ ته غٽه صدمه ورسوي " سهيل
 وويل " هو ولا زما به هم تاسو ڏير ياديگي ڪه ماته مو تر ننه ناز راگري "
 حنا هخواد يخوا سترگي وارولي بيايي راوکتل له سترگو يي غٽي غٽي اوبنڪي
 لاري او ويويل " تاسو ڏومره خواڙه يي زه خو به تاسو پسي هلته ليوني شم ما
 خو دروغ گيل خو دا هر سه په چٽڪي سره رختيا شول " ما وويل " زرميني بيا
 به ما او ته دلته راڄو نه به حنا وي نه به يي توکي وي او نه به سهيل جان وي
 زرميني وويل " بيا به مو انا راشي موږ ته به کيسي کوي خو څنگ کي به مو حنا
 او سهيل نه وي " دي خبرو سره مو نو زرو نه کلک نه شو کراي او له سترگو مو
 او اوبنڪي رواني شوي . حنا وويل " تاسو خو به بيا هم دا انا خوږي کيسي اورئ
 خپل دا اسمان ستوري ته به گوري خو زه به سه ڪوم ماته به داسي کيسي سوک
 کوي زه بيا چاته و ايم چي هاغه مي دا اسمان ستوري دي وگوري ورته . يوازي به
 ستاسو ستوري وينم خو تاسو به نه يي " دي خبري سره حنا وڙيل . زموږ له
 سترگو هم اوبنڪي رواني شوي . له هغه ڇايه سيده خپل دا لوبو ڇاي ته لارو چرته
 چي مو ٽال وو زرميني وويل " حنا گراني دلته خو راته يوه نبنه پريده " حنا يوه
 تيره تيره راواخيسته او دا ٽال تر څنگ دا لختي په غاڙه چي يو دا چنارو ونه وه دا
 هغه په سپين ڍڍي يو خڪلي زره رسم ڪر او ويويل " حنا دا زمانه نبنه شوه تاسو
 سره . دي ته به گوري نو زه به درياديگم " . ما او زرميني دا حنا رسم ڪري زره
 بنگل ڪر حنا غمڙنه مسکا وڪره . ما وويل " حنا ته ٽال کي کينه چي نن درته زه او
 حنا په گده جوتي درڪرو ڪه سه هم چي نور ڪله به مو پري جنجال ڪوو " حنا ٽال
 کي کيناسته شل جوتي مو ورڪري بها سهيل مو ٽال کي کينو دوهره تيزي جوتي
 مو ورڪري چي سمی چفي مو تري وويستی . سهيل چفي ڪري " وه ظالمانو بس
 ڪري په دي اخير کي مي ڪار مه خرابوي بس ڪري " ٽولو ورپوري خه وخنڊل .
 ڄو شيبی وروسته زموږ دا گاونڊيو ماشوم راغي او ويويل " هي زرميني او سهيل
 مور مو درته غڙ ڪوو وي راشي " زرميني دوي لارل ما او حنا ورته وويل چي
 موږ لڙ وروسته درڄو ڪله چي هغوي لارل حنا وويل " حيماد جانه اوس نو ته ٽال
 کي کينه بيا به تاته دٽال دا جوتو در ڪولو ارمانی يم " زه هم ٽال کي کيناستم جوتي
 يي راگري دا حنا زره بيا راڍڪ شو زه هم له ٽاله نه بنگته شوم ورته مي وويل "
 حنا هيله ڪوم مه ڙاره ڪه سه هم داسي حالت دا زغملو ندي خو خير ارامه وسه
 ليوني خو بيا موږ هم درڄو بيا به سره يوڇاي شو . گوره بس نو هله سترگي دي

پاکی کړه گوره بیا ماته هم ژړا راځي هله بس نو ،، د حنا سر می پورته کړ په بادامی سترگو کی یی د مرغلو په څیر اوبنکی روئیدی.

د شپي ټول موږ کره وو ډوډی وخورل شوه ډیری خبری مو سره وکړی پلار می ورته ټینگار کوو . چی گوره زونډی کله هسی نه چی د پېښور مزی درنه موږ هیر کړی . چی سنگه لاری زمونږ غم هم وخوره او یو کار راته پیدا کړه " . زونډی گل ماما می وعدی کولی مور می زونډی گل ماما ته وویل " رختیا بیا هم پته نه لگی چی بیا به کله سره گورو خو پام چی حنا درنه بل سوک وانه خلی دا می لڅیره د حیماد زوی ده " خاله می هم مسکی شوه او مور سره می موفقه وه حنا ماته وکتل لږه مسکی شوه وشرمیده سترگی ټیټی کړی زونډی گل ماما هم د هو په دود سر وخوروو . خو نور یی سه ونه ویل . شپه تیره شوه خو ماته سم خوب رانغی د مور هغه خبری ته ډیر خوشحال وم چی ویل حنا د حیماد ده . کله چی سحر شو مور وختی چائی تیار کړی وو چای وسکل شو خدای په امانی مو شروع کړه ټولو له سترگو اوبنکی روانی وی زما زړه هم صبر نه کوو ژړل می ټول حویلی کی ولاړ وو او له سترگو یی اوبنکی روانی وی زه له درده بهر نشوم تلئ حنا کوتی ته راغله لاس کی یی دسمال نیولی وو راته یی ونیوه او ژړا کی یی راته وویل " گرانه هیله کوم ته مه ژاړه ستا ژړا زما درد دوه چنده کوی . هه دا دلاس نښه واخله هیله کوم په ډیر سه یی قبول کړه ماسره پرته له دی دسماله نور سه نوو چی درکړی می وو خو ته د زرو لایق یی " ما وویل " نه گرانی ستا د لاس چی هر سه وی زما خوبښ دی زه به ستا ددی دسمال داسی خیال ساتم لکه د خان خیال چی ساتم گرانی که ته لاره شی زه به ستا پر ځای ددی دسمال سره خبری کوم " بیا می له جیبه یو دسمال راوبنکه حنا ته می ورکړ او ورته می وویل " گرانی ته د سرو لایقه یی خو دا قبول کړه ،، حنا په مینه رانه دسمال واخیسته زړه پوری یی کلک ونیوه بنکل یی کړ بیا یی وویل " دا دسمال به زما زړه دومره ارامه ساتی لکه ته چی زما زړه ته سومره آرامی او سکون رابښی "

بیا خاله هم راغله بنکل یی کړم راته یی وویل " گرانه حیماد جانه ما وښه که کومه بده خبره می درسره کړی وی . ته زما شیرین خوره یی زما د زړه ټوټه یی بس نو مه ژاړه رختیا گرانه زه تاته یوه تحفه له اوسه ډالی کوم چی هغه حنا ده هغه تاته درکوم او هغه به ستا وی انشالله " ما هیڅ ونه ویل په زړه کی می گوری ماتولی . ټول بهر ووتلو یو سه کلیوال هم ولاړ ول حنا دوی موټر ته وختل

زوندي گل ماما هم پاس د کډی په سر موټر ته وخته . مور می له دروازی راکتل نور د کلی ماشومان هم نندارې ته ولاړ وو زه او زرمینه هم یوه څنگ ته ولاړ وو . موټروان د خیر دعا وکړه او روان شو . شیبه وروسته موټر زموږ له سترگو د کوز کلی کورونو پناه کړ زما له سترگو او بښنکی روانی وی داسی احساس می کوو لکه ټول جهان کی چی یک تنها شوم جهان راته بی خونده او پیکه خکاریده .

داسی درد ما په لومړی ځل احساس کړ خو دا داسی درد وو چی زه یی په چغو کولم . د سحر د لمر څرک ولگیده زه هماغسی د کور مخی ته ناست وم . کور راته خوند نه راکوو شیبه وروسته می پلار راغی د لاسای یی کړم او کورته یی ننویستم مور می راته چای راوړه خو زړه می داسی بند وو لکه هیڅ چی زه کوم خواړو ته ضرورت نلرم . د مور په ډیر تینگار سره می نیمه پیاله چای په زوره وسکه په کور کی خاموشی وه مور می تسلیت ما او خور ته راکوو چی موږ به هم هلته ورشو او داسی نوري د تسلیت خبری یی راته هم وکړی . خو زما له خولي هیس نه وتل پلار می رمه وویسته مور می راته وویل " څه زویه لاړ شه کوټه کی ویده شه چی بیگاه هم تر ناوخته وینب وی او تبعیت به دی هم بڼه شی پلار دی هسی هم لاړ " زه کوټی ته لاړم په بالخت می سر ولگوو داسی د بی وسی او یوازیتوب احساس راته کیده لکه چی نړی کی یواځی زه اوسم ، چاپیریال ټول خاموش وو خو د حویلی د توت په ونه کی یوی یوی مرغی به چغه وکړه . خور می هم کوټی ته راغله هغه هم ویده شوه . تر لس د قیقو پوری می سوچونه کول چی حنا به اوس چیرته رسیدلی وی اوس به هم ژاری که نه به ژاری همدی سوچونو کی وم چی د خوب پرینتو راباندی وزرونه خواره کړل . خوب می ولید چی

' ' ' حنا او زه په یوه باغچه کی یو او هری خواته مو خایسته گلابونه یی حنا لری راروانه وی او خاندی کله چی رانیږدی شی زه ورته ووايم حنا ستري مه شي دومره ژر راغلی حنا راته وای هو گرانه یوه خبره رانه هیږه وه هغه درته کوم هغه دا وه چی کله دی پلار پېښورته زموږ ځای ته راتله نو ته یوه خپله د لاس نښه هم راولیکه چی زه یی تری واخلم بیا به دی پلار ته هم زه ستا لپاره یوه نښه ورکړم . حنا دا خبری وکړی او بیرته رانه روانه شوه په تلو تلو کی راته گوری او خاندی کله چی له ما لږه لري شوه نو یو دم یی پلار ورپسی راشی او له ویختو یی ونیسی په وهلو او ټکولو یی له باغچی وباسی . یو دم آسمان توره وریخ شی او د طوفان په څیر هوا راشی زه حنا پسی چفی وهم خو ورتلی نشم داسی وم لکه چا

چی تری ییم هغه پلار په وهلو روانه کړی وی همدا چغی وهم چی " " " مور
راباندی غږ کړ " بسم الله زویه حیماده جک شه خوب دی " زه چی راپاسیدم رنگ
می الوتی وو خولی او ستړی وم او د حنا نوم می په خوله تکراروو مور می وویل
"ولی زویه کوم بد خوب دی ولیده چی داسی چغی دی وهلی خیر ارامه وسه هسی
خوب وو د سحر خوب ټول شیطانی وی بس نو ناوخته دی نور دی مخ او لاس
ومینځه "

زما زړه ستړی ستړی کیده زړه کی می ویره له دی خوب نه پیدا شوه خو بیا می
شکر وویسته چی خوب وو خو حنا می له یاده نه وتله شیطان راته زړه کی سل او
شل خبری اچولی اعود بالله می وویل لاری می چپ لور ته تو کړی راپاسیدم ، د
سحر لس نیمی بجی وی اودس می وکړ قرآن شریف می راواخیسته سورت یاسین
می تلاوت کړ او حنا دوی ته می دعا وکړه . کوتی ته لایم زړه می تنگ شو
زرمینه هم د مور سره په کارونو کی بوخته وه . شیبه وروسته می د پلار له
بکسه رادیو راواخیسته . مور راباندی غږ وکړ " زویه بیرته یی بیا خپل خای کی
کیده " زه کوتی ته لایم بالخت ته می ډډه ووهله رادیو می چالانه کړه سو چینلونه
می وارول دا می لومړی ځل وو چی رادیو ته می غوږ کیخوده یوه سندره پکی
چالانه وه خایسته غمژنی ټپی وی رادیو آواز می ورو کړ او غوږ ته می ونیوله
دی سندری کی هم درد او هم سکون وو . خو زما له سترگو یی اوبنکی روانی
کړی د حنا د خندا او مسکه هره شیبه راته رایاده شوه ما سندری ته غوږ ایبنی
وو او د حنا یادونه می په زړه اوختل راوختل چی په سندری کی یی داسی ویل
" زه تری په توری تیارو پت شوم - بیلتون ظالم په مخکی بل کړل مشالونه

بیلتونه کور دی مولا وران کړه

ستا له لاسه عاشقان سر ټکوپنه

بیلتون په ما بیا نن میلمه شو -

زړه می پوښتون دی میلمه نه خفه کوینه

همداسی نوری غمژنی ټپی هم وی سندره کی خو زما سترگی یی وچیدو ته پری
نه خودی . کله چی سندره خلاسه شوه یو دم راته خپل بد خوب را پیاد شو زړه کی
می بیا د بد خبر شکونه پیدا شول نه پوهیدم چی ددی خوب تعبیر به سه وی خو
زما په نظر تعبیر یی راته بڼه نه بنکاریده . د ورځی یولس نیمی بجی شوی د مور

د تنور خواته ور غلم زرمينه هم ناسته وه ټول غلی وو زرمینی هم سه نه ویل مور می وویل " ځی بچو لارشی برندی کی کینی زه هم درخم د تنور غاړه گرمه ده چی ټپ مو ونه وهی " زه او حنا برندی ته لارو یاد کی می حنا راوستله چی زموږ کور په دروازه راننوخی او راته وایی راځی بهر به ټال کی وزانگو . زرمينه هم سوچ کی وه سه یی نه ویل غلی ناسته وه . خو خیر ډوډی مو وخوره د اوږی غرمه وه مور می د کلا دروازه بنده کړه او ټول په یوه کوټه کی ویده شو . مازیگر مور چای ته راجگ کړو چای مو وسکه او د مور په ایجازه بهر ته ووتو تر سو لوبی وکړو کله چی ما او زرمينه د لوبو ځای ته لارو په ټال مو سترگی ولگیدی هر سه خزان خزان خکاریدل لکه یو طوفان چی پری رالوتی وی . د هیس شی خونده نه وه زرمينه په ټال کی کیناسته سر یی بنکته کړ او سوچ کی شوه ما د چینار په ډډ هغه رسم شوی زړه ته کتل کوم چی حنا د یوی نښی لپاره موږ ته رسم کړی وو . تیره ورځ هغه وه خونن نه وه . نور می ځان ټینگ نشو کړای زرمینی ماته کتل او ما زرمینی ته کتل او له سترگو مو مری اوبنکی روانی شوی . کله چی شپه شوه پلار می وویل " زه سبا ځم ولسوالی ته چی له هغه ځای په تیلیفون احوال واخلم چی زونډی گل په خیر رسیدلی او کنه " زه کټ ته وختلم هماغسی شپه وه خو سپوږمی یو سه زیره معلومیده ما خپل ستورو ته وکتل خو هغه نه پرکیده هغه هم لکه زما په ځیر خزان وهلی وو بیا می د حنا ستوری ته وکتل حنا رایاده شوه له سترگو می اوبنکی روانی شوی خیالونو او سوچونو کی ډوب شوم چی حنا به اوس چیرته وی ؟ آیا خپل ستوری ته به گوری کنه ؟ آیا زه به ورته یادیگم کنه ؟ همدی سوچونو له ځانه سره تر نیمی شپی ویخ کړی وم . کله چی سحر شو پلار می ولسوالی ته روان شو ما رمی بوتلی او له ځانه سره می شپیلک هم راواخیسته د لاری هغه خکلی طبیعت نه وو پاتی ی هر سه راته بی رنگه او بی خونده خکاریدل . شپیلی می شروع کړه او روان وم خه ډیره می وغږوله خوندي راکړ د غره لمنی ته ورسیدم د حنا د ځای تشوالی راته حس شو . له ځانه سره می وویل " حنا هر سه شته خو ته نه یی " کله چی مازیگر کورته راغلم پلار می وویل " زنگ می ورته وهلی وو وروری ویل چی رارسیدلی دی " زما زړه لږ یو سه آرامه شو . وخت تیریدو سره زما د مخ رنگ تغیر وخوړو شونډو می پتری ونيول د زړه کمزوری می احساس کړه هر سه به می چی پورته کول د پخوا په پرتله راته درانه حسیدل . زما حالت د حنا په نشتوالی کی ورو په ورو خرابیدو .

خو زما خور زرمينه زما په غم بڼه پوهيدله . بله خوا حنا چي يوه كليواله جلي وه او بناري ماحول سره ناشنا وه نو ډير يي زړه تنگ وو . لکه په قفس کی چي بنده وی حيماد يي تل يادوو خاله می هم زړه تنگ وو خو کله کله به د زرميني کانی گانو کره تله ساعت به يي تير وو سهيل هم چي نابله وو نو دی خای ورته خوند نه ورکوو . زوندي گل بيا پکی خه خوشحاله وو خپلو ورونو سره يي کار کوو او د حيماد پلار يي له ياده وتلی وو په تيري ورځو پسی يي آرمان نه بلکی کرکه کوله . زړه يي يو سه کلک شوی وو د ورونو پشان پي غرور پيدا کړی وو . کله کله به چي حنا کره يي د کاکا لورگانی راغلی چي همزولی يي هم وی خو هغوی ډير عصری وو حنا پوری به يي خندل . ورته به يي ويل چي دا تاسو سه ډول کالي اغوندي زاړه زاړه او سه ډول خويونه کوی په رختيا چي کوچيان يي دی خبرو سره به يي د کاکا لورگانو ټولو وخنډل او حنا ته به يي دومره زور زړه ته ورکړ چي زړه کی يي د هغوی لپاره کرکه پيدا شوه . همدا راز سهيل پوری به هم د کاکا زامنو ملندي وهلی او خاله پوری به د سهيل کانی گانو ملندي وهلی چي ټولو باندي يي ډير بد تاثير کړی وو . يوه ورځ د حنا مور زوندي گل سره دا خبره شريکه کړه خو زوندي گل چي ټول د ورونو په طرف وو ويويل " خير هغوی به ټوکی کوی دا خو اول وخت دی دا خبری خو به راځی تاسو پري زړه مه خوری " خو حنا ددوی بد چلن ډيره ناکاراره کړه . حنا به مخکی فکر کوو چي پيښور ته لاړه شي هلته به يي همزولی ډيري وی ساعت به يي ورسره تير شی خو کيسه بل رقم شوه پدی به يي ډير زړه خوړه . بل حيماد يي هم له ياده نه وته زرمينه يي ياديدله چي هر وخت به يي ژړل دوه هفتی وروسته يوه ورځ د حنا مور زوندي گل ته ويويل " هغه حيمادوی دی بيخی هير کړی هغوی ته هم کار پيدا کړه اوس خو هسی هم زموږ کار نور جوړ دی خو زوندي گل پری خاص سر ونه گروو ځکه هغه اوس خپله په مزو سر وو . د حيماد پلار به هم په همدی نيت کله کله د زوندي گل خبر اخيسته چي کار خو به يي ورته نه يي پيدا کړی خو د هغه لخواه به بيرته ناهیلی شو . وختونه تيريدل زما حالت د حنا پسی ورو په ورو خرابيدو مور به می پلار ته ويل چي " په دی هلک باندي سه وشول ورځ تيريري او خرابيري " خو يواځی زرمينه زما په حال پوهه وه . يوه ورځ يي زما مورته زما او د حنا په اړه هر سه ويويل . مور می خوشحاله هم اوخفه هم شوه . خوشحاله پدی شوه چي زما خوبڼه يي خپله خوځه وه خو خفه پدی شوه چي د حنا پسی زوريرم .

وختونه تيريدل پلار مي پدي ډاډه شو چي زوندي گل په خوځيو كي ډوب دي او مور يي هير كړي يو نور يي د زوندي گل ماما نه د كوم كار تمه نلرله خو دوه مياشتي وروسته مي يوه ورځ مور مي پلار ته مشوره وركړه چي پيښور ته لاړ شي ترڅو د زوندي گل ماما او خاله خبر راوړي چي هلته يي ژوند څنگه تيريكي او د خپل كار په اړه بيا يادونه ورته وكړي پلار مي ورسره ومنله . زه ډير خوشحاله شوم لكه زه چي خپله حنا دي كره ځم داسي مي روح په دي تگ تازه شو سحر وختي مي پلار تياري ونيوه مور مي يو سه سامان او غوټه ورته تياره كړه ما چي هغه خوب ليدلي وو په ياد مي وو . زه په دي فكر كي وم چي حنا ته تحفه سنگه وليږم او سه ورته وليگم زړه مي نارامه وو خور مي چي زما له هر سه پټه خبره وه راغله راسره كت كي كيناسته راته يي وويل " حيماده سه فكر كوي چي حنا ته څه د لاس د نښي په توگه وليږي " زه د زرميني په دي خبره يو سه ورخطا شوم ماته پټه نه وه چي زرمينه زما په اړه پوهه ده . ما سترگي ښكته كړي وشرميدم . خور مي راته وكتل رما سر يي راجگ كړ او ويويل " خفه كيگه مه زه ستا او د حنا په اړه له ماشومتوبه پوهه وم زه ستا د زړه هر راز نه خبره يم او رختيا لكه سنگه چي ته اوس خبر شوي نو داسي چي حنا دوي كډه په كومه ورځ له دي حايه تله هغي ته مي هم ستا په اړه هغه سه وويل كوم چي رختيا وو يعني ما ورته وويل چي زما ورور حيماد له تاسره ډيره مينه لري بيا هغي راباندې ډيري سپارښتنې وكړي او راته يي ويل چي هيله كوم زما لپاره د حيماد ډير خيال ساته او بيا مي حنا ته وويل چي زه به تاته دوه گوتمي دروليگم كله مي چي پلار درتله يوه به زما لخواه درته تحفه وي او بله به د حيماد د لاس تحفه دروليگم هغه ډيره خوشحاله وه . اوس نو حيماده ما وخته ستا د لاس نښه پلار ته په سامان كي ايځي ده حنا به يي واخلي نور نو حيماده سوچونه مه كوه اخير زما غوندي خور لري زه له تاسره يم زه ستا ريباره يم " ما زرميني ته وكتل مسكي شوم له هغي مي ډيره مننه وكړه . كله چي زرميني زما مسكه وليده نو غږ يي كړ " هله موري دا وگوره ورور مي له ډير وخت وروسته دا دي بيا وخنډل " مور مي راوكتل راغله زه يي ښكل كړم ، او د خداي شكر يي وويسته . پلار مي هم د چاي وروستي پياله وسكله او ولاړ شو . مور مي غوټه وركړه او ورته يي وويل " زما مسافري خور باندې ډير ډير سلامونه كوه او زما لخواه يي ډيره پښتنه وكړه مور هم پلار سره خداي په امانې وكړه او پلار مي له كوره ووته مور مي پسي اوبه وشيندلي . زه ډير خوشحاله وم داسي خوشحاله لكه سنگه چي مخكي د حنا سره خوشحاله وم .

د مازیگر وخت وو حنا په برنډه کی د مور په زنگون سر ایخی وو . حنا خپلی مورته وویل " موری مور به کله بیا خاله گورو کلی ته به خو زما زړه خو نور دلته چوی " د حنا مور وویل " خدای خبر لورجانی هغه پلار دوس دی هم سترگی بدلی کړی خو خو واری می ورته وویل چی هغوی ته هم دلته کار پیدا کړی خو پلار دی داسی شو چی اوس زه د حیمادوی نوم اخلم راته غوصه کیری وایی چی هغه د نیستی ژوند او خلک مه یادوه . لور جانی مور دلته په لوی امید راغلی وو خو دا هر سه زمور خلاف شو ما ویل دا کانی کانی به دی د پخوا په خیر خوږی وی لکه سنگه چی لوری کلونه وړاندی چی ته وړه وی هلته کلی کی خواږه وو ما به ویل لور جانی چی ستا به د کلی نه دلته ډیر ساعت تیر وی حکه د کاکا لورگانی دی ډیری دی خو مور خه خبر وو چی دوی داسی قبر او غرور او تربورولی کی دی چی بیخی په هوا گرخی . کاش چی لوری هغه ماما دی ژوندی وو کوم چی لسگونه کلونه وړاندی کوته پری راولویده او مړ شو . که هغه وی لوری نو د پلار کور خو به مو معلوم و کله کله به هلته تلو "

حنا مور دا خبری په ډیر دردناکه الفاظو سره وکړی چی حنا او موری دواړه په ژړا شو دی وخت کی دروازه ټک ټک شوه حنا سهیل ته غږ کړ " ورشه هله سوک دروازه ټکوی " کله چی سهیل ورووته نو حنا او موری له دروازی خخه د حیماد پلا چی حلیم نومیده غږ واوریده حنا له خوشحالی نه سترگی ډکی شوی مور یی هم خوشحاله شوه چی شیبه تیره نه وه سهیل د حیماد د پلار سره په دروازه راننوته . حنا له خوشحالی ورباندی چکلیت وشیندل خه گرمه له مینی ډکه ستیری مشی ټولو ورکړه . د حیماد پلار د سهیل دوی سره کوټی ته ننوته . ټول خوشحاله وو د حنا سترگی پری داسی خوږی شوی لکه د سترگو تور حیماد پی چی لیدلی وی . د حنا مور وویل " هغه خورجانه می سنگه وه زرمینه حیماد جان سنگه وو کلی کی سه حالات وو " د حیماد پلار وویل " شکر دی ټول خه وو خور دی هم پند پند سلامونه کول خوری او خورزه دی هم خه وو سلامونه یی کول هغوی د سهیل جان او حنا جانی ته ډیر ډیر سلامونه ډالی کول " حنا هم ناسته وه له خوشحالی نه په جامو کی نه خایده په ډیر نازی د سلام جواب ورکوه . د حیماد پلار حلیم وویل " هغه زوندی گل نه خکاری چیری تللی که سنگه " , سهیل وویل " هغه می مشر تره کره دی شیبه وروسته به راشی " بیا حلیم وویل " خه ډیر خه هغه وړه لورکی می نه خکاری عظمه چی هغه هم وگورم زما ډیره یادیده حنا وویل " ماما جان هغه

لږ مخکې ویده شوه هغه بله کوټه کې ده د حنا مور چې بهر اشپز خانې ته تلې وه حنا ته یې غږ کړل " هله لوری ماما ته دی غږ کړه چې لاس او پښې ومینځې د سفر دورې به یې هم لري شی " حلیم د حویلی بمبې ته لاړ او حنا ورته لویه ډکه کړه . مخ او لاسونه یې ومینځل کله چې کوټې ته لاړل د حنا مور چای تیار کړی وو ټول سره ناست وو حنا بلې کوټې ته لاړه وړه کوچنۍ خور یې را پاسوله او غږنې کې یې حلیم ماما ته راوړه حلیم ماما په غږنې کې کینوله بڼکل یې کړه ماشاءالله یې وویل . حنا دوی ټول ناست وو . د خدا او توکو بندار روان وو د حنا مور حنا ته سوچ کې کتل چې له مودی وروسته یې د خپلې لور خدا ولیده . د ماښام لمونځ وروسته ټول سره کوټه کې ناست وو زونډې گل هم راغی . کله یې چې ناڅاپه حلیم ولیده نو خپل غرور او قبر یې لا تازه کړ حلیم سره یې بی خونده ستړی مشی وکړه . خو حلیم دده له ستړی مشی نه پوه شو . شیبه سره ناست وو . دواړو سره پښتنې مېنځنۍ وکړې . خو زونډې گل حلیم سره د پخوا په پرتله سم چلن نه کوو . د لمونځ وروسته ډوډۍ تیاره شوه له ډوډۍ وروسته ټول سره ناست وو خدا او خبرې ټولو کولی حنا ته دا شپه د جنت شپه خکاریده . له لمونځ وروسته چای هم تیار شو . کله چې نهه بجې شوي نو زونډې گل ته نور د حلیم سره ناسته خوند نه ورکوله او قبر یې زړه کې پیدا شو خان ورته دده سره کیناستو باندې سپک خکاریده نو حلیم ته یې وویل " زه شکر ده چې بیا می ولیدی دا چې زما کار هم یو څه ډیر پابنده دی غوښتل می چې تاته ښار کې چکر درکړم او له کاره پاتې شم خو دکار حاکمان یو سه سخت مزاجه دی ، رخصتی نه راکوی نو سبا وختی کارته ځم ماته ایجازه راکړه زه به ویده شم چې کار ته ځم " حلیم وویل " نه وروره زه لاړ شه تاته هم ایجازه ده " حلیم د زونډې گل د خوی نه سخت خفه شو کله چې زونډې گل له کوټې ووته د حنا مور ورپسې ورغله . هلته ورته ډیره غصه شوه او ورته یې وویل " دا ته ولی داسې کوی پخوانی انډیوال دی راغلی دی او دا تا سه قبر وکړ داسې خو سوک نه کوی " زونډې گل وویل " زه ورکشی ته لا اوس هم پخوانی خیالونه کوی دا سه سپیره سړی دی زه یې هم له ځانه سره سپیره کړی وم نور ما پریده زه ولاړه شه ماته خوب راغلی یو تاسو یې چې هماغسی خویونه کوئ " د حنا مور سک سک وکړل او خفه له کوټې ووتله . حنا هم د پلار په داسې چلن خفه شوه . کله چې د حنا مور بیرته کوټې ته راغله حلیم ته یې وویل " د ورور نه دی خفه نشی دا بس چې له کلی راغلی یو . نو دا داسې شوی قبر او غرور کوی خو خیر د هغه پر ځای زه درنه بښنه غواړم " د حنا مور او

حنا ټوله كيسه له کومې ورځې چې له افغانستانه او خپل کلی نه دی پېښور ښار ته راغلی تر نن ورځې پورې ورته ټول حالات بیان کړل حلیم ډیر سخت خفه شو او بیا یې وویل " ما له مخکې ځان سره دا پتیلی وه چې زونډی گل به خامخا بدل شوی وی زه ددی لپاره راغلی وم چې ستاسو احوال واخلم او بل ددی لپاره راغلی وم چې زونډی گل ته به بیا زه د کار یادونه وکړم خو چې دده داسې حال وی نو خو خیر " بیا حلیم سر ښکته کړ د افسوس نه ډک اسویلی یې وویستل بیا یو دم یې سر راپورته کړ لکه یو سه چې وریاد شوی وی ویویل " حنا او سهیله تاسو پسی زرمینه او حیماد هم ډیر خفه دی خو حیماد بیخی ډیر خفه دی بیخی خراب شوی داسې شوی چې بیخی به یې اوس ونه پیژنی بس ټوله ورځ کوټه کې وی بهر نه ځی خفه او غلی غلی کپړی ډوډی هم لږه خوری کمزوری شوی . دا نن چې زه دلته راتلم هغه وخت کې یې لږ د خور سره وخنډل نور می بیخی د هغه خندا هیره شوی خو بیخی درپسی ډیر زیات خفه وی هر وخت مو یادوی بس چې ستاسو خبرې ورسره کوم خوشحاله وی کنه غلی ناست وی " کله چې حنا او مور یې دا خبره واوریدله نو ډیر خفه شول حتا د حنا له سترگو او ښکې روانی شوی نور یې زړه ټینګ نه شو کړای له کوټې ووتله او بهر په برنډه کې کیناسته توره تیاره وه آسمان کې یې سپوږمۍ ته وکتل او دا یې وویل " اه زما گرانه حیماد جانه دومره راپسی خفه یې ته سومره مینه ناک یې زه دی هم نور بیلتون نشم زغملی اه " حنا دا ویل او ورو ورو یې ژړل . د حنا مور هم سک سک وکړل سهیل هم د حیماد په حالت خفه شو . شیبه چپه چوپتیا وه حنا کوټې ته راغله سترگی یې سړی وی . حلیم وویل " که زه داسې خبر وم نو خامخا به ما ستاسو د تگ مخه نیوله خو ما ستاسو سترگو ته کتل تاسو تگ ته خوشحالیدی نو زما هم درسره خوبنه وه سهیل وویل " ماما جانه دلته د رزق ښه پریمانی ده خو ارواح مو یو سه تنګ دی زما د کاکا زامن او لورګانې ټول تعلیم یافته دی خو د بداخلاقې پری ختمه ده مور پوری می همیش ریشخند وهي ټول په بله هوا کې گرځی زما مشر کاکا د پلار سره ډیره جوړه ده پلار ته می زموږ په اړه خبرې کوی زموږ سره یې هم په جنګ اچولی ډیر بل رقم خلک دی " حلیم سر ښکته کړ ډیر زیات خفه شو .

شیبه وروسته حلیم ته خپل پنډ وریاد شو حنا ته یې وویل " لور جانی ته هغه پنډ راوړه چې خاله درته سه پکی ایخی . کله چې حنا پنډ راوړه مور ته یې ورکړ . مور یې پنډ خلاص کړ قروت او پنیر او وچ توتان او د غره د لمنی چارمغز پکی

وو يوه تور پلستیک هم وو پکی حلیم وویل " حنا لوری دی تور پلستیک کی درته زرمینی یو سه تحفی ایخی دی. او دا چارمغز د هماغه غره دی چی کوم غره ته چی به مو رمی بوتلی دا درته حیماد په خپلو لاسو راشکولی او ویل یی چی دا د خاله حنا او سهیل ډیر خوبنیری " حنا چارمغزو ته وکتل یو یی تری پورته کر بنکل یی کر بیا یی تور پلستیک ته لاس کر خپله خبره وریاده شوه چی زرمینی نه یی د حیماد د لاس نښی خوبنته کړی وه پلستیک یی خلاص کر یو کوچنی ډبی کی دوه گوتمی ایخی وی یوه یی بلی نه جدا کړی وه حنا له نښی نه وپیژندله چی دا شین غمی والا گوتمه د حیماد د لاس نښه ده حکه د حیماد شین غمی ډیر خوبنېده ژر یی راوخیسته اول یی زړه ته نیردی کړه بیا یی بنکل کړه او په احتیاط یی په گوته کړه ورته یی وکتل او له سترگو یی اوبنکی لاری له خانه سره یی وویل " وئ گرانه سومره چی ته خوږ یی داسی دی نښی هم خوږی دی. ما خو ویل چی زه به دی هیره شوی یم خو لیونیه تا خو زما پسی ډیر بد حال شوی "

د حیماد پلار حلیم د حنا دوی کره دری شپي وکړی خو د زونډی گل چلن هماغسی خه نه وو کله چی کورته راتله حنا او مور یی ډیر سامان د حیمادوی لپاره چمتو کړی وو د حیمادوی اقتصاد ډیر خه شوی وو لږ یو سه عصری شوی هم وو خو زونډی گل بیا په شته مال چرته مړیده. حنادوی حلیم ته بیگ واخیسته او پکی یی بیخی ډیر سامان وو حنا پکی د حیماد لپاره خانگري تحفی او د لاس ډیری نښی هم ایخی وی د حیماد پلار حلیم تری ډیره مننه وکړه او سهیل ورسره تر سرکه هغه د سامان بیگ ورسوو حلیم یی گاری کی کینو سهیل تری بیرته کورته راغی. د مازیگر مهال وو حیماد رمه وختی کورته راوسته چی کورته راغی نو پلار یی نه وو راغلی مورته یی وویل " موری پلار می نده راغلی " مور یی دیگ سره د مال خای ته روانه وه چی ویویل " نه زویه تروسه خو نه ده راغلی خونن راته کیدای شی لاره کی پری یو سه ناوخته شوی وی " زه کت کی کیناستم دمه می جوړوله چی زرمینی خور می راغږ کر " حیماده راءه اوبه دی واخله اودس دی وکړه چی ما بنام نژدی دی " زه په زنگیدلو قدومونو تشناب ته لایم اودس می وکر مخ لاس می وچ کرل. د یخنی موسم نیردی وو لاتین می کوته کی بل کر بیرته چی راوتلم نو پلار می په دروازه را بنکاره شو چی غاړه کی یی دروند غت بیک وو ما چغه کړه " هله پلار می راغی " ورمنده می کړه له پلاره می بیگ واخیسته برندی کی می کیخوده پلار

ته می غاړه ورکړه مور می هم ستړی مشی ورکړه . د ماښام لمونځونه مو وکړل کوټه کی سره ناست وو . مور می ما او زرمینی ټولو د پلار څخه د خاله دوی په اړه پښتنی کولی . پلار می راته ټوله د الف ته تر یی پوری د حنا دوی کیسه وکړه چی هلته یی ژوند سنگه وو او سه حالات وو . پلار می د زوندی گل ماما د قبر او غرورو په اړه هم وغږیده زه د حنا دوی په داسی ژوند ډیر خفه شوم زړه می ډک او تش کیده . د ماسخوتن لمونځ مو وکړ ډوډی وخورل شوه . پلار می د هغوی په ژوند پوره پوره وغږیده مور می او خور می هم خفه شول د هغوی په حال . کله چی خبری خلاسی شوی مور می وویل " دغه بیگ سومره لوی ده دی کی یی سه اچولی . الله دی د هغوی مل او ملگری شی الله دی هغوی خوشحاله لری چی دومره مرسته یی زموږ سره وکړه چی دا غټ بیگ سامان یی درکړ " پلار می وویل " ته دا بیگ راواخله چی سه دی پکی ما هم ولاکه لیدلی خو بس بند په بند یی راکړ " مور می بیک خلاص کړ خایسته کالی وو پکی دوه جوړه نوی کالی یی زما مور ته دوه جوړه یی زرمینی ته دوه جوړه یی ماته او دوه جوړه یی زما پلار ته پکی اچولی وو . کله مو چی کالی خه ولیدل تری لاندی نور سامان هم وه . یوه وړه بکسه هم پکی وه هغه می پلار خلاسه کړه پکی پنځه زره افغانی وی موږ ډیر پری خوشحاله شو دوه پلستیکونه نور هم وو . یوه کی د زرمینی لپاره سامان وو بل کی زما لپاره سامان وو چی د عطرو نه نیولی تر لاسی ساعت پوری هر سه پکی وو . ټول ډیر خوشحاله شو مور می ورته ډیری دعاوی کولی پلار می هم تری ډیر راضی وو . مور می د کالیو په لیدلو او پلار می د پیسو په شمارلو لگیا ول چی زرمیلی ماته ایشاره وکړه کله چی ما زرمینی ته وکتل هغی سره یو وړوکی ډبی لاس کی وو ورنیزدی شوم چی ډبی یی خلاص کړ یو د هلکانو خایسته گوتمه وه پکی زرمینی راته غوږ کی وویل " حیماده وروره دغه گوتمه درته حنا ډالی کړی هه واخله مبارک دی شه،، زه مسکی شوم ډبی می تری واخیسته گوتمی ته می کتل حنا رایاده شوه له ځانه سره می وویل " دا گوتمه سومره بختوره ده چی حنا زما لپاره خوښه کړی،، گوتمه می په مینه په گوته کړه . بیا می د پلار سترگو ته کتل له ځانه سره می وویل " خدایه دا زما د پلار سترگی سومره خوږی دی چی حنا یی پری لیدلی " ما به د پلار سترگو ته ډیر کتل حنا به راته پکی بنکاریدله . مور می د بیگ سامان بیرته پر ځای کړ پلار ته می خوب ورغی شیبه وروسته ټول ویده وو خو زه ویخ وم . ما د حنا گوتمی ته کتل او ژړل می د حنا د پلار بد چلن او د حنا دوی د خفگان ژوند راپیاد شو چی پلار می راته وویل او د هغوی حالات یی راته بیان کړ . زړه می

بی واره په درزیده شو هغه بد خوب هم راپیاد شو چی کومه ورځ د حنا دوی کور تله هغه ورځ می چی کوم خوب لیدلی وو زړه کی می ویل " لکه چی هغه خوب رختیا کیگی " همداسی د حنا په سوچونو کی وم غمونه یی راباندی لا ډیر شول زړه می نا ارامه وو تر نیمی شپی ویخ وم او ژړل می . زهن کی می ډول ډول شکونه پیدا کیدل . همداسی وختونه تیریدل زما د مخ رنگ بیا په ژیریدو شو یواځی د حنا گوتمی به راته لږ سکون راکوو . همداسی د خزان وختونه روان وو تر دی چی دوه کاله همداسی ووتل زه هم راځوان شوی وم خو د زلمینتوب رنگ می حنا خورلی وو او د حنا په تمه ناست وم پلار می سو واری ډاکتر ته بوتلم خو نه می مرض معلوم شو او نه می علاج وشو . یوه ورځ د حیماد مور او پلار چی مازیگر وخت وو په کت سره ناست وو د حیماد مور حلیم ته وویل " دا حیماد ورځ تیریزیکرکی تری جوړیگی راځه نور هسی هم زلمی شوی چی د واده غم ورته وخورو تبیعت به یی ورسره یو سه جوړ شی " حلیم یی خبره تایید کړه او ورته یی وویل " د حیماد خو هسی هم خوځه ده بڼه نو ځای راته خایه چی لځیره ورته یی وغواړو . او که ستاسو خوځه وی نو حنا به ورته وغواړو ډیره یو څه جلی ده هغه به هم پیغله شوی وی " حیماد مور په کت کی رانیغه شوه د چای پیاله یی له خولی لری کړه او حلیم ته یی وویل " ولی نه زما د زړه خبره دی وکړه او دا حنا د حیماد هم ډیره خوځه ده ته یی لا تر اوسه په مرض نه یی پوه شوی خو زه پری پوهه شوی یم دا حیماد چی داسی په بد حال دی دا د حنا سره مینه لری خو پام چی سه ورته ونه وای " حلیم وخنډل او ویویل " څه څه نو دا خبره وه زه وایم چی دا هلک ولی هر وخت داسی سوچونو کی ډوب وی دا راته مجنون شوی دی دا د عاشق بچی چیری دی " حلیم دا خبری وکړی بیا لږ سوچ وروسته یی وویل " یاره خور خو به دی ومنی خو زونډی گل نه می ویره کیږی هغه بل رقم شویدی " د حیماد مور وویل " خدای به خیر کړی یو ځل به یی ورته یاده کړو لځیره " حلیم وویل " داسی چی ده نو دا کار چی سومره ژر کیږی باید ویکړو زه هر سه ته آماده یم که خدای کول حیماد سره به هم خبره شریکه کړو او بیا به نو لځیره راروانه هفته کی به ورشو که سنگه " حیماد مور خبره ومنله . زرمینه چی تر دی دمه یی لوبنی پریمنځل د مور او پلار خبری یی ټولی واوریدی او په منډه کوتی ته ننوته حیماد ته یی غږ کړ " وه حیماده زیری می درباندی " ما وویل " سه خبره ده " زرمینی راته د مور او پلار ټولی خبری وکړی ډیر خوشحاله شوم دومره چی بیخی زیات ما او زرمینه په همدی خبرو کی وو چی مور او پلار می کوتی ته

راغل پلار می راته وکتل او مسکی شو راسره خوا کی کیناست لاس یی رانه چاپیر کر او راته یی په خندا او توکو وویل " هی د مجنون بچیہ زه خو اوس پوه شوم چی زوی می عاشق شوی دی ما ویل چی په تا کی کوم مرض دی اخیر همدا وو مړه زه چی دی په مور مینیدم نو ما په خکاره تولو ته چغی وهلی او یو ته نازوان یی چی تر اوسه دی پت زره خوره . زویہ مخکی به دی راته ویلو وو کنه هسی دی خان دومره خراب کری دا خو ستا حق دی باید ته په خپله ووی چی پلاره دا جلی راته وغواړه . نور دی زره مه خوره دا کار ماته پریده چی ته پری خوشحالیږی نو حتما به یی درته غواړم که خدای کول راروانه هفته کی دی ما او مور ورخو لڅیره " ډول سره ناست وو ما هم د پلار خبرو ته خندل پلار می بیا رانیږدو شو ویتخړولم راته یی وویل " اوس خو اوځانده کنه زویہ " ما وخنډل تولو راسره وخنډل . زرمینی ته می پلار وویل " هله لوری هغه رادیو می راوړه چی اوس یی دی خپل زوی ته چالانه کړم " زرمینی رادیو راوړه پلار می پکی سندره چالانه کړه . ټول ډیر خوشحاله وو . ورځی تیریدی زما روح یو سه تازه وو . پلار او مور می پینور ته روان شول د ریباری لپاره زونډی گل ماما کړه . موږ لپاره یی انا راوسته او راسره وه خه ساعت مو سره تیر وو خو زما زره د زونډی گل ماما نه ډیر ډاریده چی هغه یی خدای نا خواسته ونه مني ځان سره به می ډیری دعا کولی کله کله به می ځان خیالونو کی لیده چی کوژده می وی او پلار می راته مبارکی راکوی . خو کله به می چی زونډی گل ما ما خیال کی راوسته نو زره به می پښو ته ولویده او ناکاراره وم .

د مازیگر وخت وو حنا په پرستن کی ناروغه پرته وه مور یی تر څنگ ناسته او لاسونه یی لپه کری وو ویل یی " خدایه زما دا ناجوره لور جوړه کری خدایه زموږ خو همدومره وس وو چی په ډاکترانو مو ستیری کړه خو نه یی علاج وشو او نه یی مرض معلوم شو خدایه ته پری نور خپل رحم وکړی " کله یی چی دعا خلاصه کړه نو حنا ته یی وکتل چت کی یی سترگی گنډلی وی او سوچونو کی ډوبه وه . د حنا مور سرف دومره پوهیده چی شاید حنا د خپلو خاله او کلیوالی ژوند پسی خفه وی خو په اصلیت نه پوهیده . د حنا مور په جاینماز ناسته وه ذکر یی کوو چی د دروازی غږ یی واوریده ولاړه شوه د کرکی نه یی بهر وکتل نو خپله کلیواله خور یی ولیده چی حلیم یی تر شاه راروان وو د خولی یی نا تراسه د خوشحالی غږونه ووتل . خو شحاله به ولی نه وه چی خور یی وروسته له څو کالو ولیده حنا هم له خوشحالی نه د لږزاندی تبی سره پاڅیده . دواړو

خويندو له خوشحاليو نه ژړل حنا هم ورغاري وتله او په ژړا يې پيل وکړ. شيبه وروسته کوتي ته ننوتل سهيل هم راغی توده ستري مشی يې ورکړه. حنا بيا د خوشحالی نه په جامو کې نه خایده خوله يې له خندا ډکه وه خپلی تبي يې هيري شوی لکه د زړه درمل يې چې موندلی وی داسی روغه جوړه شوه چې مور يې حنا ته ډيره حيرانه وه چې سومره ژر د خاله ليدو يې خپل عادی حالت ته راوسته.

کله چې د حيماد مور حنا ته بڼه پام شو نو دا ورته معلومه شوه چې حنا ډيره وچه شوی ده سترگو يې توری حلقی پيدا کړی. نو د حنا له موره يې وپوښتل " خوری دا حنا لورکي می سنگه داسی خرابه شوی ولی سه مريضه خو به نه وی سنگه گلالی جلي وه " د حنا مور وويل " بس خوری چې له کومی ورخی مور دلته راغلی یو نو حنا خه ورخ نه ده ليدلی بس تاسو پسی يې زيری وو " حليم وويل " دا لورکي می هم لکه د حيماد په خير هم ډنگره شوی او ژيره شوی ده شيبه وروسته زوندي گل هم راغی بڼه ستري مشی يې ټولو ته ورکړه کله يې چې خپله حنا لور وليده له کمپلی راجکه شوی او د خاله سره يې ناسته ده او خاندی نو ډير هيران شو، خپلی بڼخی ته يې وويل " وه دا زما لور سنگه یو دم داسی تبي وشکولی او له بستري راووتله،،، د حنا مور وويل " سړيه ما تاته نه وو ویلی دا خپلی خاله پسی خفه ده ته وگوره " حنا مسکی شوه بيا يې سر بڼکته کړ د حيماد سوچ کی شوه چې حليم ويل حيماد هم د حنا غوندي خراب شوی. حنا پوی شوه چې حيماد ورپسی خفه دی خوږه موسکا يې له خانه سره وکړه. سترگی يې نمجنی شوی. دا شپه همداسی تيره شوه کله چې سحر شو حليم د سهيل او زوندي گل سره په چکر بهر لارل. د حيماد مور خپلی خور سره په برنده کی لمر ته ناسته وه او چای يې سکه ورنيزدی شوه ورته يې وويل " خوری ته پوهيری مور سه لپاره راغلی یو،،، د حنا مور مسکی شوه بيا په خندا شوه او ويويل " لکه چې ایرادی مو دا حل نوری دی داسی لږه لږه پوی شوم " دی سره دواړو خويندو وخنډل بيا د حيماد مور عظمه خان ته رانيردي کړه او بڼکل يې کړه شيبه غلی وه بيا يې ستونی تازه کړ او وويل " ما خو تاسو سره لا پخوا خبره خلاسه کړی ده دا وار د دسمال وړلو ته راغلی يم " د حنا مور وخنډل او ويويل " زما لخواه دی درته له اوسه مبارک وی خورجانی خو بيگانه ته دا خبره به ټولو سره شريکه کړو " حنا چې حویلی کی لوبنی پرېمنخل دا خبری يې واوریدی ډيره زیاته خوشحاله شوه هسی يې له خانه سره خنډل او د خوشحالی

ټپي يې شروع کړې " مبارکي راکړې علمه مرکه د خوږ جانان راغلي دنه
 کله چې شپه شوه ټول سره ناست وو د حيماد مور خپل ميره ته ايشاره وکړه چې
 خبره ياده کړې حلیم اول له خانه سره بسم الله وويله او په خپل های کی رانيغ
 شو زوندي گل ته وويل " زوندي گله وروره ته به خبر يې يا نه موږ د يوی
 خبرې لپاره راغلي يو او هغه دا چې سومره چې د چا د بچي کور ژر په
 خوشحالی آباديږي نو هغومره بڼه ده .دا چې زما زوی حيماد هم زلمی شوی او
 ستا لور حنا هم پيغله شوی نو تاسو ته خو به د حيماد مور هم مخکی دا ويلي
 وو چې حنا لخيره زما د زوی ده نو موږ د خپل زوی لپاره ستا لور حنا غواړو
 خو پدی هيله چې خفه مو هم نه کړي،، حلیم دا خبره په ترتيب او په پيره
 عاجزی وکړه . کله چې زوندي گل دا خبره واوریده نو رنگ کی يې تغير راغی .
 دا خبره پری بده ولگیده ځکه هغه اوس خان ډير بل رقم احساسوو چې زه
 مالداره شوی يم او بله خپله پریکړه هم وریاده شوه چې کلونه مخکی يې د خپل
 مشر ورور چې ډير پری گران وو د هغه د زوی سره د حنا خبره ختمه کړی وه .
 سترگی يې رډی راوختلی تندي يې تريو کړ نور حنا له کوتي ووتله زړه يې
 درزیده . زوندي گل خپل های کی رانيغ شو او وويل " گورئ تاسو ټول زما
 خبره بڼه په غور واورى که سه هم چې شاید په تاسو به بده اغيزه وکړي خو
 زما اخیری خبره ده او زما خبره د کاني کرېنه ده هغه دا ده چې کلونه وړاندی
 هغه وخت چې زما د ورونو کورونه هم افغانستان کی او کلی کی وو يوه ورځ
 می ورور کره لارم د مشر ورور کره چې هغه اوس هم زما د سترگو تور دی
 مشر ورور می رانه حنا په ماشومتوب کی و غوښته نو ما هم نه ونه کړل ما
 خپله لور د مشر وراره پنوم کړی ده او اوس هم په خپله وعده کلک ولاړ يم او
 ورور می هم کلک ولاړ دی او ما ځکه ددی په اړه چاته تروسه سه نه دی ويلي
 چې خامخا به د حنا مور ما سره دا ونه منی خو اوس نو تاسو له حنا خان بيغمه
 کړئ ما د هغی کار مخکی خلاس کړی نو حلیمه وروره هغه تړون زه اوس نشم
 ماتولی او خدای دی وکړی چې خفه شوي هم نه وسي الله دی ستاسو زوی ته
 زما د لور نه بڼه ځاي په نصیب کړی کله چې حلیم دا خبری ټولی واوریدلی نو
 د ټولو خولی له حيراني وازی پاتی شوی د حيماد پلار ډير زیات خفه شو . د حنا
 مور او د حنا خاله دواړه په ژړا شوی او زوندي گل ته يې وويل " دا ولی آیا ته
 رختیا وایی که رختیا وایی نو دا تا سه کړی تا ولی ددی معصومی جلی حق د
 خپل زوق ښکار کړ اخير ولی دی داسي وکړل . دا خبره زه درسره نه منم سړیه
 چې تر سو دی دا خبره ختمه کړی نه وی زه دې نه پریدم ، ته ماته له اوله

حیرس ناک معلومیدی زه پوهیږم تا د پیسو په بدل دا کار کړی، زونډی گل سترگی سری شوی او په غوصه یی وویل " بس کړه خوله دی بنده کړه که نه درماته وم یی ما مخکی وویل چی زما خبره د کانی کرېنه ده!!،، کله چی د حنا مور پوی شوه چی میره یی نور د غوصی حالات خرابیږی نو غلی شوه . خو زړه یی له ژړا ډک وو دواړو خویندو ژړل حلیم هم سترگی بنکته نیولی وی د ویلو ورته هیس نه وو پاتی کوته کی خاموشی وه . یوازی د ساعت د ستونو ټکار ختله شیبه وروسته د حنا مور حنا ته په ژړه غوني غږ اواز وکړ " حنا راشه لوری دا د چایو لوبنی ټول کړه " د حنا غږ نه راتله مور یی بیا ورغږ کړ " حنا چیرته یی لوری تاته وایم حنا وه حنا " د مور یی سودا شوه له کوټی ووتله حنا پسی ورغله او برندی ته ورغله گوری چی حنا لاندی برنده کی پرمخی پرته ده. د مور له خولی یی چیغه ووتله " هله په لور می سه وشول " ټول راغونډ شول حنا یی امبولانس کی د بنار هسپتال ته یورله د امبولانس سره د حنا مور خاله او پلار لارل . کله چی ډاکترانو د هغی حالات وڅیړل او له بنونی راووتل نو ټول ډاکتر ته په منډه مخی ته ورغلل ډاکتر ورته وویل " ستاسو د مریض په اعصابو بوج ډیر راغلی چی د هغی له امله اوس بی هوشه ده او په څلورویشتو ساعتونو کی به بیرته په هوش شی " د حنا مور او خاله لاسونه خدای ته لپه کړل او د خدای شکر یی وویسته . خو په دې وپوهیدل چی حنا ټولی خبری اوریدلی نو ځکه یی دا حال شو د حنا پلار ته یی هم احوال ورکړ د حنا مور او خاله تر سبا ورته ویخ وو او له غمه یی ژړل . سبا همدا وخت وو چی حنا په هوبن راغله سترگی یی وغړولی او له ځانه سره یی ویل " زه چیرته یم زه چیرته یم " مور یی سر په غیز کی کیخوده کله چی حنا پوهه شوه او د تیری شپې خبری ورپیاد شوی په سلکو شوه خه یی په چغو چغو وژړل شپه همداسی تیره شوه چی سحر شو پلار یی هم ورته راغی حنا چپر کت کی ملاسته وه چی پلار یی ولیده له هغه یی مخ واړوو پلار یی د صحت پوښتنه تری وکړه لور یی به تروش تندی ځواب ورکړ . " اوس خه یم " شیبه وروسته یی خپل کورته راوسته ډاکترانو ورته وویل چی " دی زهنی ټکان خوړلی خفگان ته یی مه پریدی سوچ ته یی هم مه پریدی چی سه یی په طبع وو بس هغی ته یی پریدی ځکه داسی پیبني ځینی وخت ډیر بد خبر هم لری " کله یی چی کورته راوسته نوره خه وه خو د پلار داسی بدی پریکړی ژوند ته نه پریخودله ځان یی مړ احساسوو د خزان بادونه پری راغلل بس شپه او ورځ به یی له سترگو اوبنکی روانی وی زړه یی نارامه وو. خاله او حلیم ماما یی هم په همدی سحر

چی حنا یی کورته راوسته بیرته نا امیده کورته روان شول خو د حنا مور
 ورسره ژمنه وکړه چی حنا به بل چاته ورنکړی او د حنا مور هم حنا ته ډاډ
 ورکوو چی زه درسره یم . حیما د خپلی رمی د کور په مخه روانی کړی وی
 سوچونه یی کول کله یی خیال کی ولیدل چی مور او پلار یی په خدا حیما د ته
 مبارکی ورکوی خو کله به یی د پلار غمژنه څیره وریاده شوه . په همدی
 سوچونو کی وو چی حیما د باندی یو سړی غږ وکړ " هی شیونه ویخ یی که ویده
 رمه دی زما په پتی روانه کړی ده " ما تري ببننه وغوښته رمه می لاری ته
 برابره کړه کله چی کورته ننوتلم خاموشه خاموشی وه مور می له انا سره برنډه
 کی ناسته وه پلار می هم ناست وو خور می اشپزخانه کی وه زما زړه په درزار
 شروع وکړه زړه می پښو ته ولویده په زړه می وخوړله چی حیما ده لاری . کله
 می چی د مور راپام شو رانده یی کړه زه یی غږ کی و نیولم ستړی مشی می
 ورکړه پلار ته می هم ستړی مشی ورکړه مور می رانه د صحت او د تیرې ورځو
 پښتنه وکړه . ما هم دمور مهربانو پښتنو ته ځواب ورکړ . ټول سره ناست وو
 ما به کله دمور او کله به می د پلار سترگو ته کتل ددوارو څیری داسی
 معلومیدی لکه ډیر خفگان یی چی لیدلی وی . زما زړه ډک او تش کیده مور می
 زما په حالت پوه شوه د تسلیت په ډول یی راته وویل " حیما ده مور خو تلی وو
 خو ماما دی نازوانی راسره وکړه وینه منله خو خیر زویه تاته به داسی بڼکلی
 جلی راولم چی یو ویښته به یی هم د حنا سره برابر نه نشی " زما زړه نور
 اخیری حالت کی وو پلار می هم غمژنه څیره راته و نیوله ما په مراوی غږ وویل
 " هیس خبره نه ده موری مخصد چی تاسو په خیر راغلی یی،، دا خبره می
 وکړه نور می خوله خبرو ته نه جوړیده سترگی می بڼکته کړی ولاړ شوم
 زرمینی راغږ کړ " راشه لالا مخ لاس دی ومینځه چی ناوخته دی،، زه ولاړ
 شوم اودس می وکړ لمونځ می ژر ژر برندی کی وکړ له ژرا ډک وم او په سر
 می داسی دروند درد شو چی ټول عمر کی راباندی داسی درد نه وو راغلی .
 مورته می وویل " موری زه ځم پاس ویده کیگم په سر می درد دی ما راجگ
 نه کړی،، مور می راته وویل " ولی زویه ډوډی به دی خوړلی وه بیا به ویده
 شوی وی " ما هیس ونه ویل مور می زما په درد پوهه شوه له سترگو یی
 اوبڼکی روانی شوی . زه هم په ژرا پاس بام ته وختلم زرمینی له مخکی د خوب
 کتونه او بستری تیار کړی ول . خپل کت ته وختلم سپین څادر می په سر کش کړ
 او د زړه له خلاسه می وژړل کله می چی د مور او انا غږ واوریده چی پاس بام
 ته راختل نو ژرا می ورو کړه هغوی بیل په سترنجی کیناستل ما د اسمان ستورو

ته کتل او له سترگو می اوبنکی روانی وی بیخی می حالات خراب وو اور راباندی بل وو خپل ستوری ته می وکتل کرکه می تری وشوه چی زه سومره بد قسمته یم بیا می د حنا ستوری ته وکتل هغه هم نه خلیده د هغی په سوچ کی شوم چی " خدایه زما د حنا به سه حال وی هغه به خفه وی که نه به وی هغه به اوس زما ستوری ته گوری کنه به گوری خدایه دا څه ډول امتحان دی خدایه زه خو به مړ شم د حنا پسی یا خدایه ته زما عرض واخلی اخیر ولی زما ماما مرکه ونه منله ولی په ما کی سه کمی دی خو دا ټول ددی بدبختی غریبی کار دی او حنا جانی زما د سترگو دیدی زه خو به بی له تا لیونی شم " تر نیمه شپه همداسی خای کی اووختم راوختم خو خوب نه راته د حنا ستوری ته می کتل بیا می هغه پخوانی خوب را یاد شو له خانه سره می وویل چی هغه شیطانی خوب خو رختیا شو . پدی وخت کی می مور زما له مخ نه څادر لری کړ زه یی ولیدلم چی مخ می په اوپکو لوند دی . مور می په ژر هغونی غږ وویل ،، وی زما ځیگره مه ژاره کنه ماما به دی رضا شی لڅیره که هغه ونه شوه نوری خوشته کنه شیرینه،، په مخ یی بنکل کړم او راته یی وویل،، نور کرار ویده شه زیرگیه،، ما په سر څادر کش کړ فکرونو کی وم چی خوب راباندی غلبه وکړه او ویده شوم . کله چی ویده شوم خوب گورم چی " " " حنا هماغه باغچه کی ناسته وی او ژاری او ژیر د شیرشمو گل یی په لاس کی وی کله چی ما وگوری راننده کړی او په خندا شی شیبه وروسته بیا په ژرا سره راته وواى موږ خو یوځای شو خو ټول خپلوان مو له لاسه ورکړل چا هم زموږ خوشحالی ونه لیده او نه ما او تا چا خوشحالی ته پریخودلو " " دا خوب می ولیده راویخ شوم زره می درزیده نیمه شپه وه استفر الله می وویله . تر ډیره د حنا په سوچونو کی ویخ وم یو وخت می سترگی پتی شوی . همداسی وختونه تیریدل د حنا او حیماد حالت ورو ورو په خرابیدو وو خو حیماد ته لا تروسه دا پته نه وه چی حنا یی د بل تره زوی په نوم ده . یوه ورځ د حنا مشر تره چی ایمل نومیده زوندى گل ته یی وویل " زه غواړم چی هغه تیره وعده سره سرته ورسوو ستا لور هم رسیدلی ده او زما زوی هم سږ کال دولسم نه فارغیږی که خوځه دی وی نو کوزده به یی وکړو چی لږ بوچ خو مو پری راکم شی " د حنا پلار زوندى گل چی د همدی خبری په تمه وو په خوبنی یی ورته وویل " ولی نه هر سنگه چی ستاسو خوځه وی نو هر وخت چی ته غواړی ،، ایمل ورته وویل " زه لڅیره دا خبره زه کور کی شریکوم بیا درته وایم کله چی ایمل کورته لاړه نو د ایمل پنځه چی مخکی یی هم دا مسلات سره کړی وو بیا یی هم ورسره یاده کړه د بنځی یی هم خوبنه وه خو کله

یې چې خپل زوی حامد ته دا خبره وکړه نو حامد په ډاک ډاک لگیده هغه خپل پلار ایمل ته وویل " اول خو دا چې زه اوس بنځه نه کووم تر سو چې پوهنتون ونه وایم بله دا چې دا جلی بی تعلیمه ده او بله دا چې زه به په خپله خوبنه بنځه کوم هو ایمل چې د زوی دا خبری واوریدی نو ډیر ورته په قهر شو او ورته یې وویل " پاسه گیدره ته زما مخکی زما له خبری تیریزی ته لا وړوکی یې په بنو او بدو نه پوهیزی چې واده دی وکړ بیا به خه پوه شی چې مور ستا په گټه لگیا یو او که په تاوان بیا دی داسی ناپرتی وانه ورم پوی شوي راوروانه اونی لڅیره درته دسمال راوړو او فارغیدو ته دی هم لږ وخت پاتی دی "

دا چې د حامد پلار ایمل یو غوصه ناک او ضدی سړی وو او د کور ټول واک د همدو وو نو حامد د پلار په مقابل کی نور هیڅ ونه ویل له خایه جگ شو . خو زړه کی یې ډیری بدی پریکړی وکړی تر سو ددی جنجال څخه ځان خلاص کړی . کله کله به یې مورته هم خپل جواب ورکړ چې واده زما حق دی نو خوځه به هم زما وی زه درته له اوسه وایم چې زه دی کوزدی ته تیار نه یم نور ستاسو خوځه ده . " مور یې د حامد په خبرو غوږ نه گروو له ځانه سره به یې ویل څه خیر دا هلک دې نه پوهیزی یو ځل یې کار ورخلاس کړو نور به خپله پوه شی . یوه ورځ زونډی گل د ایمل د راتلو خبره کور کی وکړه چې دسمال پسی راغی . حنا نه وه هغه اشپزخانه کی وه د حنا مور ډیره سخته غوسه شوه او ویویل " په خدای که به رانه د دسمال پیسکه هم وگوری دا خیالونه دی اوبو ته تیر کړه هیسکله به زما په لور باندي خپل جیب ډک نه کړی " کله چې زونډی گل دا خبره واوریده نو هغه باندي یې بد تاثیر وکړ او د حنا مور باندي یې شروع وکړه ډیره یې ووهله سهیل او حنا رامنډه کړل د پلار نه یې خپله مور خلاسه کړه چې کله زونډی گل وته نو په قهر یې وویل " که یوه سترگه مو ژاری او که بله خاندي حنا زه خپل وراره حامد ته ورکووم پوی شوی!! " حنا او مور یې په برنده کی ناست ول او ژړل یې سهیل هم د پلار طرفی کوو حنا ته غوصه ورغله او سهیل ته یې وو ویویل " غلی کینهلاتو ته هم د پلار طرفی کوی زه به هیسکله د حیماد نه بغیر بل چاته هو ونه کړم " سهیل باندي دا خبره د ټوپک ډز غونډی ولگیده او په حنا یې راباندي کړل او په چغویي شروع کړل " بی حیا مرداری اخیر دی همدا ویل غوښتل " د حنا مور چغه کړه " پریده ظالمه چې مړه دی کړه پریده " سهیل وروستی سوک حنا ته په ملا کی ورکړ چې حنا دی سوک سره بی هوښه شوه او پر ځمکه بی دریغه ولویده سهیل بهر منډه کړه مور یې چغی کړی " خدای دی

لاسونه مات کړه زويه اخير دی هم جلی مړه کړه،، ژر ژری په حنا اوبه واچولی او په هوبښ راغله دواړو مور او لور سره غیږی ورکړی او په ژرايي پیل وکړ . ورځی تریدلی او حنا حالت نور هم خرابیدو له خانه سره یی ډیری پریکړی کولی او ویل به یی " چی خان مړ کوم خو د بل چا به نشم زه د حیماد لپاره دا قربانی ورکوم ما له حیماد سره ژمنه کړی له هغه سره می وعدی کړی چی بی له تا به هیسوک زما په ژوند کی گډون ونه کړی خو بیا به یی وویل چی " نه که خان مړ کړم نو ددی دنیا شرمیدلی به شم دا دنیا خو می هسی هم خرابه ده هغه دنیا ولی په خان خرابه کړم کله به یی یو ډول او کله به یی بل ډول پریکړی کولی خو هیس نتیجی ته به نه رسیدله تر دی چی مشر تره ورکړه ریباری ته راغی یو سو نور ملگری هم ورسره وو . زونډی گل له میلمنو سره په حجره کی ناست وو کور کی یی څوک خبر نه کړل حنا ته یی وویل " لوری هله یو سه میلمانه راغلی دی چای چمتو کړه حنا په ښکېدو قدمونو د اشپز خانی په لور روانه شوه زونډی گل مخکی له مخکی یی یو نوی دسمال او چی چکلیت پکی وو پت له خانه سره ایخی وو . هلته حجره کی د پښو سږو غږونه اوریدل کیدل د حنا مور شکمنه غونډی شوه . یوه بریتو سږی وویل " زونډی گل ته لخیره زما دی انډیوال نه سومره ولور اخلی " زونډی گل چی تر ډیر وخته یی ددی خبری په انتظار کی وو او حنا یی هم د همدی مقصد لپاره ورکوله چی تر سو ډیری پیسی پرې واخلي نو په خوند یی وویل " یاره چی زما دا ورورک هم خفه نشی نو شپږ لکه افغانی به بس وی ،، ایمل د قبر او غرور ډکه خدا وکړه او ویویل " ستا لپاره دا خو اوس هم لږی دی څه زه به یی د وروری شپږ نیم لکه درکړم " زونډی گل لا خوشحاله شو او د ایمل ملگرو ته یی د ایمل چاپلوسی او صفتونه شروع کړل.

سهیل چای راوړه پیالی ډکی شوی چایی وسکل شول ایمل خپل ورور زونډی گل ته وویل " که تاسو کور کی مشوره سمه نه وی کړی نو مشوره وکړه بیا به راشو،، زونډی گل مسکی شو او ویویل " نا زونډی گل داسی سږی نه دی چی د بیغرته سږی غونډی د بنځی او لور مشوری ته غوږ وی بس زما خوبښه د هر چا خوبښه ده " ایمل وخنډل او ویویل " څه نو داسی چی ده نو دعا به پری وکړو " ټولو لاسونه پورته کړل دعا یی وکړه زونډی گل په منډه کورته ننوته او پت یی د سمال په لاس کی نیولی وو چی حجری ته تله نو د حنا مور پری پوهه شوه ورمنده یی کړه د زونډی گل پسې خو هغه تری ووته . د حنا مور چغه کړه " وه

ظالمة اخير دی هم خپل ضد پوره کر " حنا رامنډه کړه مور ته یی غاړه ورکړه او په چغو چغو یی سره وژړل . بل خوا چی کله زونډی گل ایمل ته د سمال ورکړ نو ایمل له جیبه دوه لکه افغانی راوویستی او زونډی گل ته یی ورکړی ورته یی وویل "دا دوه اوس واخله چی زړه دی پری تکور شی او نوری به بیا درکړم " زونډی گل ترې مننه وکړه او خو شحالی نه په لږزیدلو لاسونو یی روپی جیب ته کړلی ټولو یو بل ته مبارکیانی ورکړی او لارل - کله چی زونډی گل کورته راغی گوری چی بنځه او لور یی ناست دی ژاری دوی ته په خدا شو او له جیبه یی دوه لکه روپی راوویستی او وویل " ای کمقلانو دا روپی وگوری تاسو پدی هم قبر کوئ حلیم سه سپیره سړی دی هغه چیرته دومره روپی راکولی شوی بل لوری ته مه خفه کیگه ایمل به تا د حلیم دوی نه خه ساتی ایمل کاکا دی ډیر پیسدار ده ایله به په ژوند پوهه شی " بنځی یی په ژړا ورته وویل " هی خدای دی تاسره ددی پیسو ووهی زما د لور په اړه فکر نلری بس همدی پیسو په مخه کړی وی " زونډی گل غوسه شو سو گوزارونه یی په بنځه وکړل خو پاتی راغی حنا ترې خپله مور خلاسه کړه په سبا بانډی زونډی گل حلیم ته هم زنگ ووهه چی بله ورځ ته د حنا کوژده ده

حلیم ډیر زیات خفه شو کله چی کورته راغی خپلی بنځی ته یی د حنا په اړه وویل د هغی له سترگو هم اوبنکی روانی شوی او زونډی گل ته یی په خیرا شروع وکړه بله خوا حنا سمه لیونی وه نه پوهیده چی سه وکړی خو اخیر یی خپله بده پریکړه وکړه چی سبا مازیگر به د مورکانو دوا خوری . د ژوند ټولی لاری پری بندی وی همدا پریکړه یی کوله چی خبر راغی د حنا نامزاد د کور څخه روپی غلا کړی او ترکیبی ته په قاچاکی لار له ملگرو سره روان شوی دی پدی خبره حنا ډیره خوشحاله شوه خو مور یی نوره هم خفه شوه او پدی ټول وپوهیده چی د هلک هم حنا نه وه خوڅه نو ځکه له دی پریکړی سره یی ځان ورک کړ . حنا ته دا خبر څه وه خو پلار او مور یی بیا خفه وو چی دا سه وشو . بله خوا حیماد چی ددی سو ورځو نه ډیر مریض وو نو په کت کی پروت وو چی د مور دا خبره یی واوریده چی ویل یی " خدایه ته د زونډی گل خوله ماته کړی چی زما حنا یی خپل وراره ته ورکړه او زما زوی یی دی بد حالت ته ورسوه " د حیماد مور دا خبره په لور اواز وکړه نو فکر یی کوو چی حیماد ویده دی زرمینی پری غږ کړ " موری لږ ورو شه

چی حمیاد به یی واورى " حمیاد چی د مور دا خبره واوریده نو تیره چغه یی له
خولی ووتله نا حنا | داسی نشی کیدای "

د حمیاد مور او زرمینه او پلار یی د حمیاد په کت ورمنده کړه گوری چی د حمیاد
حالت خه نه خکاری د خولی یی زگونه روان دی پلار یی ژر په لاس گاری کی
واچوو او تر سرکه یی بوتله تر سو روغتون ته یی یوسی له هغه خایه یی د بنار
روغتون ته انتقال کړ ټول ورسره وو مور یی خور یی ټولو د حمیاد په حال ژړل
ډاکترانو ورته ژر ژر اکسیجن چالان کړ لږ سه کار یی وکړ د زړه ضربان یی په یو
سکرین کی خکاریدل چی کگی وږی لاری یی جوړولی. ډاکترانو د حمیاد پلار ته
وویل " که د څلورویشت ساعتونه نه ووته نو خه به شی. د حمیاد مور او خور یی

یاسین تلاوت شروع کړ حلیم هم د روغتون په جومات کی له لمونځ وروسته
سورت یاسین تلاوت کوو تر مابنهامه هماغسی حالت کی وو کله چی د سحر دری
څلور بجی شوی نو د حمیاد بستر بڼونه کی د یو ماشین د خطر اوازونه شول چی
ټووت ټووت یی کول ټولو ډاکتر حمیاد بستر خونى ته ننوتل کوته کی ډاکتران
ورخطا بڼکاریدل اکسیجن پی تری لری کړ د شاتونو اله یی راواخیسته سو جتکی
شاتونه یی ورکړل خو کار یی ورنه کړ د ماشین آوازونه ودریدل په سکرین کی
ټولی کربنی سیده سیده شوی ډاکترانو یو بل ته وکتل سترگی یی ټیټی کړی. یوه
ډاکتر د حمیاد په خلاسو سترگو لاس ورتیر کړ بڼی سترگی یی پتی شوی بل ډاکتر
یی د پښی غټی گوتی وتړلی او سپینه ټوټه یی پری هواره کړه ډاکتران بهر راووتل
خفه او غلی ول د حمیاد مور او پلار پری ورمنده کړه په ډاکترانو یی چفی جوړی
کړی چی " زما زوی مو سنگه کړ هغه اوس سنگه دی " یوه ډاکتر د حمیاد مور
ته وویل " له بده مرغه ستاسو زوی وفات شو نور یی نشو زغملی د اعصابو رگ
یی وشکیده " روغتون ټول په چغو سر واخیسته شیبه وروسته د جومات ملا ته
خبر ورسیده. ملا اعلان وکړ " حمیاد چی د زوندى گل زوی او سجاد وراره دی په
حق ورسیده جنازه به یی د مابنهام پنځه بجی ادا کړی انا لله وانا الیه راجعون "

د سحر وخت وو حنا ته د خپل ژوند وروستی سحر بڼکاریده ځکه مابنهام یی د
مورکانو دوا خولی ته کوله. له کوتی راووتله گوری چی مور او پلار یی او سهیل
ژاری او چرته د تلو تیاری نیسی له مور نه یی پښتنه وکړه " موری سه کیسه ده
ولی ژاری " مور یی په سلگو کی ورته وویل " لوري ځان دی تیار کړه چی
افغانستان ته ځو حلیم کاکا دي وفات شوی " حنا چغه کړه مور یی تسلی ورکوله.

سهیل پوه شو چی مور یی نه غواری حنا ته صحیح حل ووای نو هغه هم سه ونه ویل.

ټول د افغانستان په لور روان شول کله چی مازیگر کلی ته ورسیدل نو حنا سترگی په خپل کلی ولگیدی ژرایی لادوه چنده شوه او سر پری گرځیده کله چی د حیمادوی کورته ورنیژدی شو نو کتل یی چی ډلې ډلې خلک ورکره وروان دی . حنا خپل کلی تر نظر تیر کړ خوږ پری ولگیده کله چی د حیمادوی کورته نژدی شول نو کور کی غوغا جوړه وه حنا لا تر اوسه نه وه پوهه . کله چی حنا د حیماد دوی په کور کی قدم کیخوده مخامخ یی د بنځو په منځ کی کی حیماد ولیده چی ژیری زنی نه یی د ململ سپینه ټوټه تاوه ده او پروت دی حنا یو دم ودریده غوږونه یی ډپ شول ټولو چفی وهلی خو حنا هیس نه اوریدل لکه بوت غوندی ولاړه وه سر یی په دواړو لاسونو ټینګ و نیوه سترگی یی په پتیدو وی له خولی یی چغه ووتله " حیماده " !!!

دی وخت کی زرمینی پری په چفو ورمنده کړه خو کله چی حنا ته رارسیدله نو حنا پر ځمکه ولویده کور کی بله غوغا جوړه شوه . ملا امام جومات کی په نفلو ناست وو چی یو ماشوم ورته د بل اعلان خبر راوړه ملا سر وخوځوو خفه شو او ولاړ شو د مایک تر شاه ودریده او دا اعلان یی وکړ " د زونډې گل لور د ایمل وریره په حق رسیدلی ده او جنازه یی د هغه بل مری سره یوځای ادا کیږی ,, دا اعلان یی وکړ کلی کی غوغا جوړه شوه ټولو خلکو د حیمادوی کره رامنډی وهلی . کله چی پنځه نیمی بجی شوی دوه نوی قبرونه د کلی په هدیره کی څنګ په څنګ جوړ شول . د خزان دوه پانی له ونی راپری شوی چی دواړه نیمی شنی او نیمی ژیری وی په ټال ټال سره یوه د قبر په هغه شناخته پریوته چی لیکلی یی وو پری حیماد او بله پانه په هغه قبر شناختی باندی پریوته چی لیکلی وو پری حنا.

د ناول پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**